

ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Συγκέντρωση ενάντια στα κυκλώματα ηρωίνης

Στις 4 Μάρτη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλατεία Εξαρχείων ενάντια στη διακίνηση ηρωίνης στην περιοχή.

Η συγκέντρωση ακολούθησε τη γνωστή ενέργεια ομάδας αναρχικών, στις 17 Φλεβάρη, που συνοδεύτηκε με τις συλλήψεις από τα ΜΑΤ και τη δική και αθώωση οχτώ ατόμων.

Η «επιτροπή πρωτοβουλίας για την οριστική απομάκρυνση του κυκλώματος των ναρκωτικών από την περιοχή των Εξαρχείων» είχε καλέσει κι όλους τους συλλόγους και μαζικούς φορείς της περιοχής να πάρουν μέρος και να μιλήσουν στη συγκέντρωση. Πολλοί κάτοικοι συμμετείχαν, ενώ απουσίασαν οι «προοδευτικοί και δημοκρατικοί» φορείς. Μόνο ο Αθλητικός σύλλογος των Εξαρχείων συμμετείχε και στην ομιλία του εκπρόσωπος του Συλλόγου συμπαραστάθηκε στις ενέργειες των αναρχικών ενάντια στο κύκλωμα και κατάγγειλε την απουσία των κομμάτων και συλλόγων εκεί. Διαβάστηκε και κείμενο της επιτροπής, που εξηγούσε γιατί τα Εξάρχεια έγιναν το κέντρο εμπορίας της ηρωίνης, τί επιδιώκει το κράτος με την προώθησή της σε χώρους, όπου ζουν και κινούνται αναρχικοί και ριζοσπαστικά τμήματα της νεολαίας, ένα χρονικό της σχεδιασμένης εξαπλώσεως της ηρωίνης, σ' αυτούς τους χώρους, στην Ελλάδα και παγκόσμια, για τη βιομηχανική παραγωγή και διακίνηση των ναρκωτικών, τη δημιουργία μηχανισμών καταστολής και χαφιεδισμού μέσω αυτών, για τους θανάτους στις λαϊκές συνοικίες εξαθλιωμένων χρηστών και τη διαφορά τους από τους χρήστες της υψηλής κοινωνίας και κατέληγε:

Η συγκέντρωση διαμαρτυρίας αυτή εναντιώνεται από τη μια μεριά στο κύκλωμα της πρέζας και από την άλλη στις επιχειρήσεις αρετής που γίνονται πάντα με το πρόσχημα του ξεκαθαρίσματος της περιοχής από τα ναρκωτικά. Είναι μια στρατηγική άμυνας ενός χώρου που αυτοοργανώνεται αξιοποιώντας την πείρα από ανάλογα φαινόμενα στο παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα ενάντια στην ελεγχόμενη αποχαύνωση και στο κύκλωμα της πρέζας.

Η εναντίωσή μας στο κύκλωμα της πρέζας είναι και θα είναι αποφασιστική στο βαθμό που θα υπάρξουν αντιδράσεις, αντιρρήσεις ή υποστήριξη της παρουσίας εμπόρων αποχαύνωσης στην περιοχή. Η εναντίωσή μας αυτή κατευθύνεται και στις επιχειρήσεις αρετής που ποτέ δεν συμπεριέλαβαν στις συλλήψεις έστω και έναν έμπορο.

Η Γκαμπιελική λογική σ' όλο της το μεγαλείο: πρώτα ενορχηστρώνουμε την αφορμή και μετά χτυπάμε τον ουσιαστικό μας στόχο.

Διαχωρίζουμε τη θέση μας από τους αφορισμούς και τις ηλιθιότητες περί αποθραυσμάτων

που καλλιεργούνται στους κόλπους των καθώς πρέπει φορέων ή των χαφιεδοφυλλάδων τύπου «Αυριανής» που έσπευσε να υποδείξει τα εξαθλιωμένα χαλάσματα που κάνουν το «νταραβέρνι» τους οι διακινητές. Οι ναρκομανείς δεν είναι αποθράσματα είναι θύματα που εξαναγκάζονται να γίνουν με τη σειρά τους θύτες. Δεν υπάρχουν αποθράσματα, απλώς όποι έσπειρε η κοινωνία αυτή και οι κούμανταδόροι της, αυτό ακριβώς θερίζουν.

Η επιλογή μας αυτή θα επισύρει πολυπόικλες κριτικές. Από ενοχικές κριτικές βολεμένων μικροαστών που τρέμουν για την ηθικοπλαστική διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους, μέχρι και κριτική ως προς το ότι η επιλογή είναι φασιστική, ρατσιστική ή εξουσιαστική. Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το εξής: Η πρακτική της δυναμικής αντιμετώπισης του κυκλώματος της πρέζας, είναι δυναμική αντιμετώπιση της εξουσίας και της αποχαύνωσης που τη βολεύει. Η πρέζα και ο διακινητικός της μηχανισμός είναι η πιο χυδαία έκφραση της εξουσίας και της επικυριαρχίας του κράτους με σκοπό τον κατευνασμό. Ο ντήλερ υπέχει θέση καταστολέα, νταβαντζή της ζωντανίας.

Ενάντια λοιπόν στην αοριστολογία και τις διάφορες ηθικοπλαστικές, αστυνομικές και «αποτοξινωτικές» λύσεις που προτείνουν οι διάφοροι φορείς, κοινωνικοί λειτουργοί, φιλάνθρωπες κυρίες κλπ, εμείς πιστεύουμε ότι η μοναδική λύση του προβλήματος της πρέζας και η μόνη ουσιαστική βοήθεια —το τονίζουμε αυτό— στα θύματά της είναι η αποφασιστική εναντίωση στο κύκλωμα της πρέζας και τελικά η στάση ζωής που προτείνουμε.

ΕΞΩ Η ΠΡΕΖΑ ΑΠ' ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

ΕΞΩ ΟΙ ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ ΤΗΣ ΖΩΝΤΑΝΙΑΣ ΜΑΣ.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Στις 25/4 έγινε συναυλία ενάντια στο νομοσχέδιο, που κατατίθεται στη Βουλή για τα ναρκωτικά. Η ΕΣΕΑΝ ζητά την απόπειρα της χρήσης και την βοήθεια στους ηρωινομανείς με τη χορήγηση μεθαδόνης καθώς και δημιουργία ομάδων αυτοβοήθειας. Επίσης, το ξεχωριστό των ουσιών σε εθιστικά και μη και την ελεύθερη κατοχή και χρήση των δευτέρων. Διακηρύσσει ότι η ποινικοποίηση, βοηθά την εξαπλώση της ηρωίνης και των άλλων ναρκωτικών ουσιών καθώς και την αύξηση των κερδών των εμπόρων ηρωίνης, αφού το χάσις και η ηρωίνη, διακινούνται λόγω

της παρανομίας και των δύο, από τα ίδια κυκλώματα.

Στη συναυλία συμμετείχαν χιλιάδες άτομα επί αρκετές ώρες και παρά τη προκλητική παρουσία της αστυνομίας δεν έγινε κανένα επεισόδιο. Φωνάχτηκαν τα εξής συνθήματα: — ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ — ΤΗΣ ΠΡΟΛΗΨΗΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ — ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ.

Στην απολογία του στον ανακριτή ο πράκτορας & τζάνκυ των μυστικών υπηρεσιών Ντάνος Κρυστάλλης ομολογούσε πως ο Αλεξάκης της ΚΥΠ κι οι άλλοι του προϊστάμενοι τον έσπρωχναν να κατεβάσει ηρωίνη στα Εξάρχεια (άσχετα που το ανθρώπακι, από φόβο φαίνεται, προτίμησε τη σοβιετική του ηθική και τ' αρνήθηκε λέει). Γιατί η αλήθεια είναι πως η ελληνική Ασφάλεια, χάρη στα παλληκαράκια της της Δίωξης Ναρκωτικών, είχε ανέβει από το 1979 —μετά τις Η.Π.Α. και την Ιταλία— στο βάθρο τούτου δω του υπεραγωνίσματος: Να προμηθεύσει μ'

ένα επάγγελμα («βαποράκια») τις άεργες στρατιές των προλεταριοποιημένων νέων.

Τα κράτη διαδίδουν την ηρωίνη. Την πλασάρουν, ελέγχουν το συνολικό εμπόριο ναρκωτικών, τα κράτη σκοτώνουν με ηρωίνη, κι ιδιαίτερα δυο δεκαετίες τώρα. Κι αν τότε ο θάνατος είναι που απόμεινε, να τον παράγουν μαζικά για κατανάλωση, κι αυτόν νοθευμένο τον κάνουν.

Να εξηγουμαστε λοιπόν: δεν κάναμε ό,τι κάνουμε για λόγους ηθικούς, λογικούς, ή συνειδησης έστω. Δεν είμαστε εμείς που θα εξαλείψουμε τα φάρμακα & δηλητήρια που οι ψυχές έχουν ανάγκη. Ας αιχμαλωτιστούν κι όλες τους, κι οι φαντασιές μαζί. Γιατί κι αν ακόμη αύριο το πρωί δεν υπήρχε ούτε γραμμάριο πρέζας στην υφήλιο, οι αρρώστοι θα εφευρίσκαν κάτι ολότελα καινούριο, «απαγορευμένο», για να βλαφτούν, να απολαύσουν έστω την κοινωνική τους την κατεργασία. Και γιατί δεν πρόκειται ούτε προτείναμε σε κανένα να πάει και να σκοτωθεί με τροχαίο, αντί να πουληθεί για το πρώτο θανατερό κέρατο που θα πέσει μπροστά του. Άλλοι φοβούνται ένα θάνατο όχι οι αρρώστοι σας. Να εξηγουμαστε: η πράξη μας ήταν και είναι ριζικά αντικρατική.

Κι η αλήθεια είναι τους πρεζάκηδες όπως και τους μπάτσους (χώρια η «παρανομία» τους) τους προορίσατε για τον έσχατο βαθμό ανθρώπινης υπόστασης. Στη δουλικότητα. Συντηρείστε τους. Με την ενέργειά μας, την Δευτέρα 17 Φεβρουαρίου και

εντεύθεν, χτυπήσαμε και θ' απομακρύνουμε —όπως παλιότερα την αστυνομία— το κύκλωμα της πρέζας στα Εξάρχεια. Γιατί τα «Εξάρχεια», εκτός απ' τη μοναδική ευαίσθητη γραμμή της Αθήνας, ήσαν και αποτελούν και την εστία όλων των σημαντικών επαναστατικών ρευμάτων & γεγονότων στην Ελλάδα μια δεκαετία τουλάχιστο. Κι αν στην περιοχή είναι που ρίζωσε προτού απλωθεί στο σύνολο των νέων ΤΟ ΚΥΚΛΩΜΑ των ναρκωτικών, αποδώ και θα επιστρέψουν αρρώστοι και νταλαβέρια στις καθρωσπρέπει συνοικίες τους. Το «φαρμακείο» έκλεισε.

Προειδοποιούμε λοιπόν πως αποδώ κι εμπρός θα θεωρούμε βαλτούς όσους —είτε έχουν σχέση με τη βιομηχανία της ρουφιανιάς, είτε όχι— έρθουν να ξαναστήσουν κύκλωμα στα Εξάρχεια. Τα ένα δυο κέντρα του που το στήσανε παλιά έτσι κι αλλιώς τα 'χουμε υπ' όψιν μας.

Γιατί το ζήτημα δεν είναι βέβαια ποιος κάνει κουμάντο σε μια περιοχή. Αλλά ούτε και το να ριζούμε έξω τα προγράμματα ανάπτυξης των σοσιαλιστών μας, ή να σταματήσουμε τη δεύτερη μεγαλύτερη πολυεθνική στον πλανήτη. Το ζήτημα είναι ποιος κάνει κουμάντο στο θάνατο. Μια και στη ζωή τους, όσοι δεν καλλιεργούν την «Τρέλα», νομίζουν πως και κάνουν κουμάντο στη ζωή. **ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ**

Κάλεσμα: ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ, Τρίτη 4 Μαρτίου 6 μ.μ. Πλατεία Εξαρχείων

ΚΥΠΡΟΣ 1986: ΚΑΠΟΙΑ «ΜΙΚΡΑ» ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

1.4.1986 Μπαίνει σε ισχύ το διάταγμα του αρχηγού της αστυνομίας που απαγορεύει στις μηχανές πάνω από 50 κ.ε. να κυκλοφορούν στις παραλιακές τουριστικές περιοχές των πόλεων από τις 8μ.μ. μέχρι τις 6π.μ. Στη συνέχεια εγκρίνεται από το υπουργικό συμβούλιο.

5.4.1986 Αποφασίζεται πορεία διαμαρτυρίας από μηχανόβιους και άλλους ενδιαφερόμενους της Λεμεσού με τις μηχανές στις 8 το βράδυ. Από νωρίς η παρουσία της αστυνομίας στους δρόμους είναι έντονη, σε μια προσπάθειά της να τρομοκρατήσει τον κόσμο. Βρίσκει προφάσεις και κατάσχει πολλές μηχανές. Λίγο πριν την εκκίνηση της πορείας απειλούνται συλλήψεις. Οι διαδηλωτές κρατούν πανό με συνθήματα όπως «Οι δρόμοι είναι για όλους», «Κυκλοφορούμε όπως, όταν και όπου θέλουμε», «Νεολαία, ζωντανία, μηχανή», «Κάτω η αστυνομική τρομοκρατία». Τελικά η αστυνομία επιτρέπει την πορεία με τον όρο «να γίνει χωρίς φασαρίες». 150 με 200 μηχανές ξεκινούν και κατευθύνονται προς την παραλία. Η αστυνομία παρά τις «υποσχέσεις» της κλείνει το δρόμο, χτυπά την πορεία και συλλαμβάνει 4 άτομα. Δημιουργείται πανικός. Τα υπολείμματα της πορείας ανασυγκροτούνται και κατευθύνονται στον κεντρικό αστυνομικό σταθμό για να απαιτήσουν την απελευθέρωση των συλληφθέντων. Τελικά κάποια αυτόκλητη αντιπροσωπεία μπαίνει μέσα για να διαπραγματευτεί την απόλυσή τους με τον αστυνομικό διοικητή της Λεμεσού. Στο μεταξύ έξω ανοίγονται «συζητήσεις» με τους μπάτσους που απειλούν να χτυπήσουν και πάλι. Στη συνέχεια διαλύεται η πορεία, αφού η αστυνομία, βεβαιώνει για την απόλυση των συλληφθέντων, που σε μια ώρα αφήνονται. Μετά τα γεγονότα πολλοί αποφασίζουν να καταφύγουν στο συνταγματικό δικαστήριο, καταγγέλλοντας την αστυνομική στάση...

Σε μια κοινωνία όπως αυτή της μεταπολεμικής κυπριακής, όπου η αντίφαση της βιτρίνας του καταναλωτισμού από τη μια και της μιζέριας της από την άλλη βρίσκεται στο αποκορύφωμα, όπου κάθε κοινωνική εκδήλωση κατευθύνεται από το κράτος, τον τύπο, τα κόμματα και τις εκατοντάδες συνδέσμους-συνλόγους και οργανώσεις που ελέγχουν, όπου το επίκεντρο κάθε συζήτησης είναι το «εθνικό» και στο όνομά του θυσιάζονται τα πάντα, όπου ο μικροαστικός φιλοτομαρισμός είναι το κύριο χαρακτηριστικό της, το ότι κάποιοι, νέοι στην πλειοψηφία τους, που γουστάρουν να

έχουν μακριά μαλλιά, και να τη βρίσκουν με μηχανές αποφασίζουν επιτέλους να αντιδράσουν αυθόρμητα ενάντια σε ένα τέτοιο ρατσιστικό διάταγμα, δείχνει ότι αυτοί οι άνθρωποι αρνούνται να ενταχθούν στις κοινωνικές νόρμες και πως γι' αυτούς ο μύθος του μεταπολεμικού «οικονομικού θαύματος» αρχίζει πλέον να καταρρέει. Το συγκεκριμένο αυτό κομμάτι της νεολαίας δέχεται τελευταία μια συνεχή επίθεση από τους κάθε είδους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους, με τη συναίνεση της κατευθυνόμενης απ' αυτό κοινής γνώμης που δεν «ανέχεται» άλλο αυτούς τους μαλλιάδες να της χαλούν τη βιτρίνα (μια κοινή γνώμη που άνετα θα μπορούσε να εξελιχθεί σε μια κοινωνία «αγανακτισμένων πολιτών»). Εξ άλλου πάντα χρειάζεται ένας «κακός άλλος» για να του φορτώνονται τα άγχη και τα απωθημένα του κοινωνικού συνόλου.

Η επίθεση ενάντια σ' αυτό το κομμάτι της νεολαίας (που σίγουρα δεν εκφράζει μια συνειδητή «επαναστατική» κατάσταση, απλά οι περιστάσεις και κά-

ποιο εμπειρικό ψηλάφισμα καταστάσεων οδήγησαν αυτό τον κόσμο στο περιθώριο, με αποτέλεσμα να δεχτεί την επίθεση των πάντων) μπήκε σε μια νέα φάση καταστολής το περασμένο καλοκαίρι (επεισόδια Γερμασογείας) όπου φάνηκε καθαρά η διάθεση της εξουσίας να χτυπήσει αυτούς τους ανθρώπους άμεσα. Αυτή τη φορά η πρόφαση για την επίθεση —με το διάταγμα για τις απαγορεύσεις— ήταν ο θόρυβος που προκαλούν οι μηχανές, κατάσταση που ενοχλεί τους «καθώς πρέπει» τουρίστες «μας», που λιάζονται στις πισίνες και τις ιδιόχτητες παραλίες των πολυτελεστάτων ξενοδοχείων «μας», και που βοηθούν με το συνάλλαγμα τους την οικονομία «μας».

Η σημασία του γεγονότος δε βρίσκεται στο αν ο συγκεκριμένος στόχος επιτεύχθηκε ή όχι, αλλά στο ότι κάποιο ψάξιμο άρχισε γύρω από το τι είναι τελοσπάντων ο μπάτσος, τι εκπροσωπεί και πως συμπεριφέρεται σε μια μικρή επαρχιακή πόλη όπου είναι περίπου όλοι συγγενείς μεταξύ τους και δεν υπάρχει το κάλυμμα της ανωνυμίας.

Ανοιχτήκαν κάποιες συζητήσεις γύρω από το τι τελοσπάντων είναι η «δημοκρατία» και γιατί κορυφώνεται αυτή η επίθεση εναντίον τους.

Φυσικά οι διάφοροι αριστερο-κουλουρομαλάκες —διαθέτουμε κι' απ' αυτό το φρούτο— ούτε κατά διάνοια θέλησαν ή μπόρεσαν να καταλάβουν τη σημασία των τελευταίων αυτών γεγονότων και τελικά αυτό είναι καλύτερο για όλους...

Εμείς σαν αντιεξουσιαστές της Κύπρου πιστεύουμε ότι το επίκεντρο ενός συνολικότερου προβληματισμού θάταν βασικό να μετατοπιστεί από το «περιβόητο εθνικό» προς τα άμεσα καθημερινά προβλήματα με σκοπό τη δημιουργία-ανάπτυξη μιας κοινωνικής αμφισβήτησης, από την οποία μόνο μπορεί να πηγάσει ένας αυτόνομος χώρος, λόγος και πρακτική. Γι' αυτό γεγονότα όπως αυτά στη Λεμεσό ή όπως το κίνημα προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος που δημιουργήθηκε τελευταία για τον Ακάμα (η μόνη παρθένια και μη «αξιοποιημένη» τουριστικά περιοχή που έχει απομείνει στην Κύπρο) είναι η απαρχή της ουσιαστικής αμφισβήτησης αυτών των καθημερινών καταστάσεων που μας επηρεάζουν πάνω απ' όλα σαν άτομα, και στα οποία η συμμετοχή μας στοχεύει τόσο στην επίτευξη των συγκεκριμένων στόχων, όσο και στην πρόωθηση μιας αντιεξουσιαστικής συνείδησης.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

από την Κύπρο

από σελ. 22

Μια κοινωνία οδηγημένη στον ακραίο μικροαστικό φιλοτομαρισμό και στο άκρατο καταναλωτικό μένος, ενθαρρύνει την απάθεια και την παραίτηση από κάθε μορφή κοινωνικού αγώνα (ακόμα κι' απ' αυτό το λεγόμενο «εθνικοαπελευθερωτικό»). Η καπιταλιστική συσσώρευση που διέλυσε το παλιό εργατικό κίνημα και τις ιδεολογικές του συντεταγμένες, σπεύδει να εμπορευματοποιήσει κάθε κοινωνική σχέση, να γραφειοκρατικοποιήσει τη δημοσία ζωή, και να κατακερματίσει την κάθε έκφραση της ανθρώπινης δραστηριότητας, δημιουργώντας τη λατρεία της εξειδίκευσης. Αυτή η διαδικασία έχει μπει σ' ένα ιδιαίτερα έντονο ρυθμό μετά την έκρηξη των αντιφάσεων της ιδεολογίας το 1974 μέσα στην προσπάθεια του Κυπριακού κράτους να επιβιώσει σαν τέτοιο. Έτσι τα άτομα, έχοντας αποδεχθεί τη φαινομενικότητα των πραγμάτων, αντανακλούν στις συνειδήσεις τους όλες τις διαστρεβλωμένες εικόνες που το θέαμα παράγει, καθιστώντας τους παθητικούς θεατές της ζωής.

Παρ' όλ' αυτά μερικοί απ' εμάς έχουμε σκεφθεί αυτά τα πράγματα αλλά αισθανόμαστε αδύναμοι να τα αλλάξουμε. Άποψή μας είναι ότι μόνο περνώνας στην πράξη, ατομική ή συλλογική (σίγουρα όχι μέσα από κομματικές και γραφειοκρατικές διαδικασίες) εξασφαλίζουμε το μέλλον αυτού του τόπου και σε τελευταία ανάλυση του πλανήτη ολόκληρου. Η εξουσία, η οποιαδήποτε εξουσία δεν σκοπεύει να κάνει τίποτα και θα αφήσει τον τόπο σιγά-σιγά να καταστρέφεται στο όνομα της τουριστικής «ανάπτυξης»,

του «εθνικού» προβλήματος και του μεταπολεμικού οικονομικού «θαύματος». Γι' αυτό και δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε την οικολογία (στο στυλ «επιστροφή στη φύση» κλπ) από το υπόλοιπο κοινωνικό ζήτημα. Γι' αυτό και πιστεύουμε ότι το θέμα του Ακάμα έχει τοποθετηθεί σε λανθασμένη βάση. Για μας το πρόβλημα δεν είναι το αν η περιοχή θα ανακηρυχτεί «Εθνικό Πάρκο» ή «ρεζερβουάρ» αλλά το ότι πρέπει να σταματήσει κάθε καταστροφική επέμβαση πάνω στη φύση —και ειδικά σε τέτοιους σημαντικούς θύτοπους— είτε αυτή προέρχεται από τους στρατοκράτες της Μεγάλης Βρετανίας που χρόνια τώρα κάνουν τις ασκήσεις τους στην περιοχή, είτε από τους διάφορους «γνήσιους Κυπρίους πατριώτες».

Σ' ένα «ουτοπικό» επίπεδο βέβαια, αυτό που σε γενικές γραμμές θέλουμε να ζήσουμε —και όχι απλά να επιβιώσουμε στα κάτεργα της μισθωτής εργασίας και της ανίας— σε αρμονία με τον εαυτό μας, τους άλλους και τη φύση, μέσα σε συνθήκες σεβασμού της ατομικής ιδιομορφίας, αλληλοκατανομής και ανθρωπιάς, σε μια αποκεντρωμένη και αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία, όπου η ιδιοκτησία, το κράτος και οι στρατοί δεν θα έχουν θέση. Όπου καμιά μορφή εξουσίας, ιεραρχίας, κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο δεν θα υπάρχει. Όπου η τεχνολογία θα λειτουργεί σαν μέσο απελευθέρωσης του ανθρώπου και όχι σαν μέσο υποταγής του. Όπου οι άνθρωποι θα αποφασίζουν μέσα από κοινοτικές, συνοικιακές, εργασιακές, πολιτιστικές κ.ά. γενικές συνελεύσεις με άμεση δημοκρατία για την τύχη τους. Όσο φαντα-

χτερά και παλαβά κι' αν ακούγονται όλα αυτά, άλλο τόσο αποτελούν για μας τη μοναδική αλήθεια, χωρίς όμως να καταντούν μια στάσιμη, αμετάβλητη και δογματική ιδεολογία. Στην πραγματικότητα δεν αποτελούν ούτε καν ιδεολογία μιας κι' αυτή αποτελεί την ψευδή συνείδηση του ανθρώπου.

«Σκότωσε την ιδεολογία αντί να τη φοράς καπέλλο». Είναι απλά οι επιθυμίες μας σήμερα και απ' αυτές παίρνουμε τις κατευθύνσεις μας για τη ζωή.

«Σε μια εποχή τέτοιας ασάθειας κάθε δεκαετία συντομεύει μια γενιά αλλαγής κάτω από σταθερές συνθήκες. Θα πρέπει να κοιτάζουμε ακόμα μακρύτερα, στον αιώνα που έρχεται. Δεν μπορούμε να είμαστε υπερβολικά φειδωλοί στην αποδόμηση της ανθρώπινης φαντασίας».

ΜΑΡΡΑΙΗ ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ
«Παρατηρήσεις πάνω στο «κλασικό» αναρχισμό και τη σύγχρονη οικολογία»

Τώρα, για να επιστρέψουμε από το ταξίδι επιστημονικής φαντασίας στην πραγματικότητα, γνωρίζουμε όλοι πολύ καλά ότι η Κύπρος άρχισε να χάνει την τουριστική της «ατραξιόν» που είναι η φυσική της ομορφιά και ότι κανένας δεν ενθουσιάζεται μ' αυτήν την ιδέα. Πολύ περισσότερο το κεφάλαιο και το κράτος του που έχουν να χάσουν πολύ περισσότερα από το φτωχό μικροϊδιοκτήτη γης που περιμένει πως και πως να πάει νερό και ηλεκτρισμός στο χωράφι για να κτίσει κι' αυτός κανένα «πάγκαλλο». Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι το Κράτος και το Κεφάλαιο, αφού έκαναν ό,τι έκαναν θα τρέξουν στη συ-

νήχεια να ενεργήσουν —στο μέτρο που τους συμφέρει— προς την κατεύθυνση της πρόληψης (βλ. αστυνόμησης). Μια μέθοδος πολύ διαφορετική από τη δική μας και που έρχεται σε πλήρη αντίθεση μ' αυτό που εμείς οι ελευθεριακοί πιστεύουμε. Το φαινόμενο πάντως (της πρόληψης) έχει πάρει παγκόσμιο χαρακτήρα και είναι ακριβώς εδώ που τα λόγια του Ιβάν Ιλλιτς, ενός από τους καταλληλότερους στοχαστές κοινωνιολογίας αληθεύουν:

«Τα πιθανά σενάρια για το μέλλον της ανθρωπότητας είναι δύο: Η μια κοινωνία που θα διοικείται από οικολογούς μηχανικούς και τεχνοκράτες και που θα ελέγχεται από ιεραρχημένους συγκεντρωτικούς οργανισμούς, αυτό που ονομάζεται ο τεχνο-φασιστικός δρόμος, η αυτόνομες ομάδες που θα ελέγχουν την ίδια τους τη ζωή για να διαφυλάξουν τον οικολογικό αντίποδα που είναι απαραίτητος στη ζωή: είναι η κοινωνία των συνδαιτημένων».

Πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε ήδη στο δρόμο προς το τεχνοφασισμό σε μια εποχή όπου η κοινωνία του πετρελαίου αργοπεθαίνει και όπου η πληροφορική, η γενετική, η ηλεκτρονική και πυρηνική τεχνολογία βρίσκονται στα πρώτα τους βήματα. Δεν ελπίζουμε σε καμιά νομοτέλεια του στυλ «έτσι κι' αλλιώς η γη θα γίνει κόκκινη», ούτε έχουμε κλείσει την εξέλιξη του κόσμου στους τρεις τόμους του «Κεφαλαίου». Δεν περιμένουμε καμιά επανάσταση να ξεπροβάλλει σαν ο από μηχανής θεός, για να ζήσουμε στο αόριστο «αύριο». Η μόνη λύση για μας είναι να ξαναπάρουμε εδώ και τώρα τις τύχες μας στα χέρια

μας και να μην την αφήσουμε σε άλλους είτε αυτοί ονομάζονται κράτος, επιχειρήσεις, εκκλησία, είτε σχολεία, κόμματα κλπ.

Μ' αυτά τα δεδομένα, και έχοντας ξεπεράσει την ψευδαίσθηση ότι το κράτος σαν τέτοιο μπορεί (και στην πραγματικότητα δεν θέλει) να δώσει μια οποιαδήποτε ουσιαστική λύση σ' αυτό το πιο σημαντικό πρόβλημα της εποχής μας: της διατήρησης δηλαδή της ισορροπίας στη φύση, πιστεύουμε ότι η αναγκαιότητα της επανοικειοποίησης της υπευθυνότητας είναι περισσότερο από ποτέ ζωτική.

Το θέμα του Ακάμα δεν θα πρέπει λοιπόν να γίνει αυτοσκοπός, (αν και παραμένει σήμερα το σημείο αιχμής του προβλήματος), αλλά να αποτελέσει στην αρχή μιας συζήτησης και πρακτικής προς την κατεύθυνση της αντιεξουσιαστικής οικολογίας, με στόχο μια κοινωνία χωρίς δούλους και αφέντες.

— Ας αναλάβει λοιπόν ο καθένας τις ευθύνες του.

— Να μην επιτρέψουμε να μετατραπεί ο Ακάμας σε νέα Λεμεσό ή Αγία Νάπα αλλά ούτε και να παραμείνει σαν πεδίο βολής των στρατοκρατών της Μεγάλης Βρετανίας.

— **ΑΝ ΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΟ ΜΕ ΤΟ ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ**

Αντιεξουσιαστές Λεμεσού γνήσιοι απόγονοι των εξοντωμένων αγριόχοιρων του Ακάμα.

* Το κείμενο, που είναι εξαιρετικά επίκαιρο γράφτηκε για την περίπτωση αυτού του θύτοπου, από Κυπρίους αντιεξουσιαστές.

Α. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΩΝΑΣ

Ι. Η εκπαίδευση φορέας της κυρίαρχης ιδεολογίας

Το εκπαιδευτικό σύστημα σαν θεσμός της ταξικής κοινωνίας αποτελεί χειροποίητη απόδειξη των αντιθέσεων που συνταράσσουν το κοινωνικό γίγνεσθαι της Δημοκρατίας του κεφαλαίου. Η καπιταλιστική κοινωνία με τη βοήθεια του εκπαιδευτικού ζουρλομανδύα θέλει να εξαφανίσει τα αποδεικτικά στοιχεία της χρεωκοπίας αυτής της κοινωνίας, που αρνείται συνεπεία να προωθήσει την ελευθερία της σκέψης ως το ακραίο εκείνο σημείο, όπου θα μεταμορφωθεί σε ελευθερία της θέλησης.

Γύρω μας πτώματα πολιτικά, κοινωνικά, θρησκευτικά, επιστημονικά, καλλιτεχνικά, ηθικά λένε τα πάντα για την εκπαίδευση προκειμένου ν' αποκρύψουν αυτό που πραγματικά η εκπαίδευση — ο' όλες της τις βαθμίδες είναι: εργοστάσιο παραγωγής μαζανθρώπων, σχεδιασμένη έτσι ώστε να αναπαράγει την καθεστωτική τάξη. Την τάξη που έχει στη διάθεσή της τα μέσα υλικής παραγωγής ενώ έχει ταυτόχρονα και τον έλεγχο των μέσων της πνευματικής παραγωγής. Η κρατική εκπαίδευση δεν οφέλησε μέχρι τώρα παρά τις προνομιούχες τάξεις και μάλιστα την δύναμη των κρατών, αυτών των αιώνων, προστατών όλων των πολιτικών και κοινωνικών αδικιών, ποτέ τις λαϊκές μάζες.

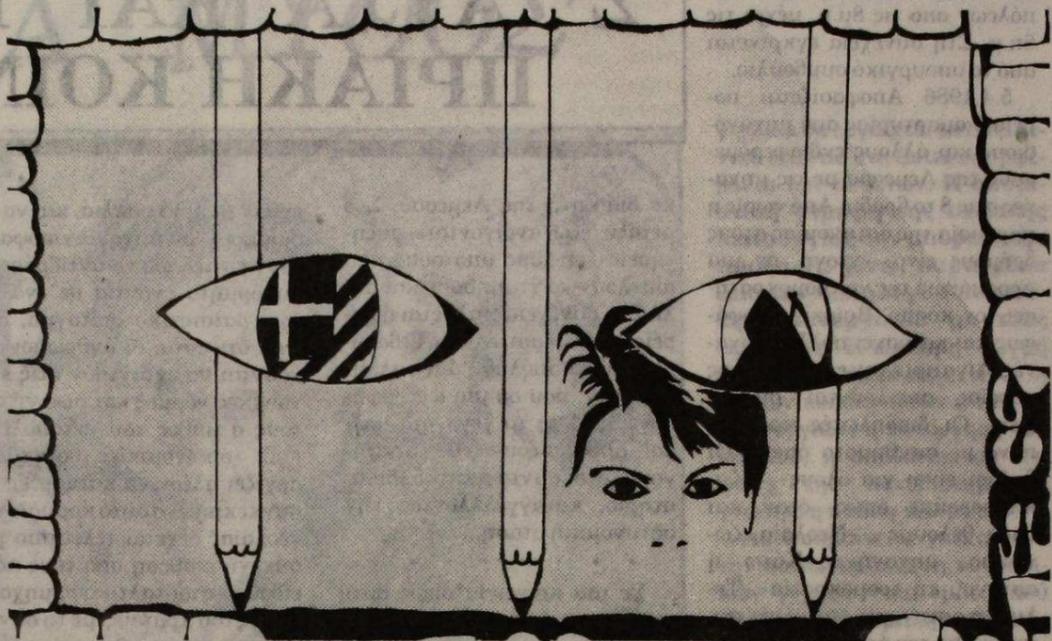
Η διατήρηση και αναπαραγωγή της υπάρχουσας κοινωνικής δομής, ιεραρχίας και κυριαρχίας έγκειται στο γεγονός ότι η εκπαίδευση αποτελεί ένα από τα βασικά όργανα κοινωνικής πολιτικής.

Με την επιλογή και την οργάνωση προγραμμάτων διδασκαλίας, την επιλογή των μεθόδων διδασκαλίας μάθησης και αξιολόγησης, την επιλογή των σχέσεων μαθητών/Δασκάλων, την επιλογή σχολικού περιβάλλοντος, την επιλογή των πνευματικών προτύπων καθώς και των προτύπων ανθρώπων που χρησιμοποιεί, το εκπαιδευτικό σύστημα είναι ένας ισχυρός μηχανισμός επηρεασμού, μορφο-

ποίησης και πλήσης εγκεφάλου, το φάρμακο που θεραπεύει την «αρρώστια» της ελεύθερης εξέλιξης των μαθητών.

Όπως το οικονομικό σύστημα παράγει διανέμει και κατανέμει προϊόντα και υπηρεσίες έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα παράγει διανέμει και κατανέμει γνώσεις, αξίες, διαθέσεις, δεξιότητες και προσανατολισμούς πάντα στην υπηρεσία του κοινωνικού τεχνοκρατισμού. Όπως το οικονομικό σύστημα της Δημοκρατίας του κεφαλαίου εξασφαλίζει στερημένη ζωή για τους εργαζόμενους έτσι και το εκπαιδευτικό σύστημα συνεχώς εξασφαλίζει την προετοιμασία των μαθητών ώστε να αποδεχτούν τη μιζέρια και το σύστημα της μισθωτής εργασίας, να μπουν στην παραγωγή του κεφαλαίου, στην υπεραξία του σωματός τους.

Η κρατική εκπαίδευση αποτελεί επίσης όργανο εθνικής πολιτικής. Με την εκπαίδευση που παρέχει το σχολείο διαμορφώνει εθνική συνείδηση στους μαθητές. Ακόμη η εκπαίδευση είναι και μηχανισμός εθνικής άμυνας. Για να θυμηθούμε τον Φίχτε η εκπαίδευση εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό που εξυπηρετεί και ο στρατός: υποστηρίζει και αναπαράγει το σύστημα της κοινωνικής και οικονομικής ανισότητας. Η σχολική διαδικασία ταυτίζεται απόλυτα με την στρατιωτική θητεία. Το τελευταίο ίσως να μην είναι και τόσο παράδοξο αν αναλογιστούμε ότι πολλές χώρες χρησιμοποιούν τα εκπαιδευτικά τους συστήματα σαν όργανα εξωτερικής πολιτικής. Παράδειγμα: Όταν το 1957 οι Ρώσοι έθεσαν σε τροχιά στο διάστημα το πρώτο *sputnik* οι Αμερικάνοι ταρακουνήθηκαν. Νόμισαν ότι είχαν προσπεραστεί, από τους Ρώσους. Έτσι ακολούθησε μια δραματική στροφή από την «προοδευτική αγωγή» στην τεχνοκρατική με έμφαση φυσικά στην εκπαίδευση φυσικών, χημικών, μηχανικών και άλλων επιστημονικών των θετικών επιστημών.

τύχουν οι μαθητές στη ζωή τους, στα πλαίσια της υπάρχουσας οργάνωσης της κοινωνίας β) να προτρέπει τους μαθητές να εκτιμούν και να σέβονται τις παραδόσεις, τους θεσμούς, την εξουσία του δασκάλου, τους νόμους και την τάξη γ) να προωθεί την αναπαραγωγή των κυρίαρχων αξιών (πατρίδα, οικογένεια, θρησκεία), στάσεων (υπακοή, πειθαρχία) και τρόπων συμπεριφοράς (ηθική, δίκαιο, ανταγωνιστικές σχέσεις, συγκράτηση ορμών, καταπιεσμένη σεξουαλικότητα), δ) να διαμορφώνει ανεκτικούς και προσαρμοζόμενους ανθρώπους που θα μπορούν να ζουν σε αρμονία με το κοινωνικό τους περιβάλλον. Η διδασκαλία των ιερωμένων των ηλικιωμένων και των διανοούμενων, ασχολήθηκε μ' ότι στην καθημερινή ζωή δεν είναι άμεσα ορατό. Η παιδαγωγική αυτή διδάσκει το αόριστο το ασύλληπτο και το μυστηριώδες επενεργώντας έτσι ανασταλτικά πάνω στην προσωπικότητα των μαθητών. Οι μαθητές όντας στο κέντρο της προσοχής δεν μπορούν παρά να αισθάνονται καταπιεσμένοι. Όπως είναι διαμορφωμένη — η παιδαγωγική — και λειτουργώντας με συνείδηση παραπλανητικά και συγκαλύπτοντας κάθε δυσάρεστη πτυχή της αποσκοπεί στη συστηματική καθοδήγηση, στην αφομοίωση κάθε δυναμικού κάθε ενεργητι-

Επιβιώνοντας στη σύγχρονη εκμεταλλευτική κοινωνία, ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΣΤΕ το κρατικό δίπτυχο (ιδιοκτησία-εξουσία) να εναλλάσσεται καθημερινά με τον εαυτό του, προκαλώντας μεταβολές σε νόμους και θεσμούς απαραίτητους για τον εκσυγχρονισμό και παγιοποίησή του. Η εκμετάλλευση, ο ανταγωνισμός και η καταστολή, κυρίαρχες εκφράσεις του ΚΡΑΤΟΥΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, φύονται και προκαταλαμβάνουν τόπο στη συνείδηση του ανθρώπου.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Η γέννηση και η ύπαρξη του ατόμου (και συγκεκριμένα του παιδιού) προδιαγράφει τον πρώτο χώρο «ομαλής» διαβίωσης του: *ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ*. Ασπαζόμενο τις πρώτες αρχές και μαθαίνοντας με ημίμετρα τους ισχύοντες νόμους και αξίες, έχει δημιουργήσει την πρόσβαση και τις προϋποθέσεις για την ένταξη του στο δημοτικό σχολείο. Είναι, η κατάλληλη για το παιδί ηλικία (και κρίσιμη συνάμα) αφού περνά σε μεγαλύτερο κύκλωμα ομηλικών, ενώ παράλληλα αλλάζει τρόπο ζωής αναλαμβάνοντας καθήκοντα και υποχρεώσεις. Είναι η ηλικία, κατά την οποία το άτομο διευρύνει τις σχέσεις του, μέσα και στις οποίες προορίζεται να υπηρετήσει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, υποστηρίζοντας την ομαδικά πλέον, με το ρόλο του μαθητή κι όχι στο στενό οικογενειακό περιβάλλον.

ΚΡΑΤΟΣ - ΔΑΣΚΑΛΟΣ - ΠΑΙΔΙ

Συνοψίζοντας σε τρεις άξονες τους συντελεστές, με τους οποίους καθωρμάσσεται το σχολείο σαν θεσμός αποφαινόμαστε στην εξής απλή διάταξη, βρίσκοντας τις σχέσεις εξουσίας με βάση τους ρόλους των.

ΚΡΑΤΟΣ (κυρίαρχος πομπός)
ΔΑΣΚΑΛΟΣ (δέκτης-πομπός)
ΠΑΙΔΙ (κυρίαρχος δέκτης).

Τοποθετώντας στο κέντρο τον δάσκαλο ο οποίος ασκεί και τις δύο λειτουργίες, διαδραματίζοντας το ρόλο του εκτελεστή των κρατικών επιταγών και εντολών και του επίσημου εκπαιδευτικού οργάνου κρατικής καταστολής. Μαριονέττα στα χέρια

του κράτους, ενεργεί σαν τοποτηρητής των διακρίσεων, σαν θεματοφύλακας της ηθικής και σαν η ασθεντία της γνώσης στο σχολείο: ΤΟΠΟΣ όπου λειαινεται και προετοιμάζεται το έδαφος για τα αυριανά αφεντικά, τεχνοκράτες και εργατικά χέρια.

ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

1. Μέρος της διαδικασίας μεταμόρφωσης προς την εργασία με πολλές ομοιότητες που την προδιαγράφουν

α) αμοιβή στις επιδόσεις μαθητή-εργαζόμενου

Ι. βαθμός, ενδεικτικό-μισθός προαγωγή

ΙΙ. υποτροφία, βραβεία - extra prim για υπερωρίες.

β) εργασία σε αμετάκλητους χώρους.

γ) υπακοή και προσήλωση σε ηχητικά ή εικονικά σύμβολα

Ι. κουδούνι-σειρήνα σε εργοστάσια

ΙΙ. πίνακας, εικόνες, επιγραφές-κινήσεις μηχανής και χαρακτηριστικοί ήχοι κατά τη διάρκεια της παραγωγής

δ) ανταγωνισμός μεταξύ μαθητών - μεταξύ εργαζομένων

ε) επίσημος και ανεπίσημος κατασταλτικός-ανασταλτικός μηχανισμός

Ι. απουσιολογία - κάρτες εργασίας

ΙΙ. ποινολογία (αποβολή-τιμωρία) -εργασιακός κώδικας συμπεριφοράς (μομφές, παύση, απόλυση).

ΙΙΙ. καταστολή από το δάσκαλο, καρφώματα μεταξύ μαθητών - καταστολή από τον προϊστάμενο ή από μισθωτούς μάπτσους σε διάφορες εταιρείες.

στ) διαγωνισμοί, τεστ - αναφορά από τον προϊστάμενο για την παραγωγικότητα του εργαζόμενου.

ζ) Ψυχολογική κατάσταση εργαζόμενου-μαθητή: άγχος, στρες, αγωνία για το ωράριο, το μισθό και το Σαββατοκύριακο.

* Η διαφορά είναι, πως οι τόποι εργασίας έχουν διαφορετικούς τρόπους στο να εκφραστούν οι ρόλοι και το είδος της παραγωγής, ενώ στο σχολείο βλέπουμε τη σχολική εργασία να υπάρχει σαν ένα συλλογικό αντικείμενο φτιαγμένο όμως ανταγωνιστικά από τους μαθητές.

2. Το σχολείο βρίσκεται σ' έναν αισχρό κύκλο εμπορευματο-

ΙΙ Η εκπαίδευση είναι αδύνατη επειδή είναι παιδοκτόνος

Το σχολείο απομονώνει τους μαθητές, από τα προβλήματα της κοινωνίας. Το σχολείο κατάντησε χειρότερο από τις φυλακές και τα ψυχιατρεία.

Ο γενικός σκοπός της εξουσιαστικής σχολικής αγωγής σήμερα είναι η μετάδοση της συσσωρευμένης σοφίας από γενιά σε γενιά. Η μετάδοση του ουσιαστικού και σημαντικού είναι αναγκαία για να διασφαλίσει την διατήρησή του τόσο, όσο και την διαιώνισή του υπάρχοντος εκμεταλλευτικού συστήματος.

Ειδικότερα σκοπός του σχολείου είναι: α) να αναμεταδίδει εκείνες τις γνώσεις και να αναπτύσσει εκείνες τις ικανότητες που είναι αναγκαίες για να επι-

Το πάθος για ΛΕΥΤΕΡΙΑ είναι ισχυρότερο από τα τείχη των φυλακών

Γιάννης Πετρόπουλος, Γιάννης Παπαδόπουλος, Χάρης Τεμπερεκίδης, οι άνθρωποι που ξεφύλισαν το Νταχάου της Κέρκυρας με τις αποδράσεις τους. Δυο γράμματα-προσωπικές μαρτυρίες για τα βασανιστήρια των κρατούμενων, για την κρατική θηριωδία, για τους θάρβαρους ανθρωποφύλακες της κοινωνίας μας.

Το ένα είναι του Γιάννη Πετρόπουλου. Είναι αυτός που έπαιξε τη ζωή και τα ισόδια του για την ελευθερία τη δική του και του φίλου του Παπαδόπουλου. Δε γύρεψε τα δικαιώματά του από κανέναν, τα πήρε μόνος του.

Ο Πετρόπουλος, όταν οδηγήθηκε στον ανακριτή μετά τη σύλληψή του, με φανερά σημάδια από τα βασανιστήρια δε δίστασε να τελειώσει την απολογία του με μια υπόσχεση, δε θα ξεχνούσε τους εξευτελισμούς από τους βασανιστές του. Όταν βγήκε από το πειθαρχείο της Κέρκυρας και οδηγούνταν στα κελιά του θανάτου, τη στιγμή που όλη η φυλακή τον χειροκροτούσε, φώναξε αδιόσταχα μπρος στους ανθρωποφύλακες και συγκρατούμενούς του:

Φτου σου σκαμπερέ θεέ, υποστηρίχτη των άδικων φονιάδων

Φτου σου ξεπασμένη πόρνη κοινωνία των αφέντων σε μισώ.

Φτου σου, φτου σου, φτου σου...

Το άλλο γράμμα είναι του Γιάννη Παπαδόπουλου. Δε πρόλαβε να χαρεί την ελευθερία του. Κλεισμένος ξανά στο Νταχάου της Κέρκυρας, γράφει για την απόδρασή του:

Η Ελευθερία που διεκδικήσαμε δεν ήταν μόνο δική μας, αλλά και κάθε σκλαβωμένου...

Αυτό είναι το πέταγμα του γαντιού στην ανθρωπιά και στις συνειδήσεις των ελευθέρων συνανθρώπων μου.

Τελικά ποιοί είναι στ' αλήθεια οι εγκληματίες;

Τρεις αποδιοπομπαίοι της κοινωνίας χάλασαν την εικόνα, που προσπαθεί η εξουσία να υποβάλλει στους ανθρώπους, για τους «εγκληματίες» της.

Η κοινωνία αντανάκλαστα βλέπει τους «κακούς» της να εμφορούνται από το μισαν-

θρωπισμό, τη μικρότητα, τη ρουφιανιά.

Η ανθρωπιά, η αλληλεγγύη και η αξιοπρέπεια θέλει νάναί άγνωστες για τους.

Κι όμως, αυτοί οι τρεις «επικίνδυνοι κακοποιοί», κατά τα δελτία ειδήσεων, διακινδυνεύουν για τη λευτεριά, την φιλία τους τη ζωή τους.

Ένας «σκληρός κι αδιόστακος κακοποιοός» (Γ. Πετρόπουλος) πηγαίνει στην Κέρκυρα για να απελευθερώσει το φίλο του (Γ. Παπαδόπουλο) και σέβεται τη ζωή του ανθρωποφύλακα-δήμιού του αν και θάχε κάθε λόγο να μη το κάνει.

Οι τρεις αυτοί ΑΝΘΡΩΠΟΙ, είναι η ζωντανή απόδειξη της ύπαρξης των ανθρώπων των αξιών.

Αντιστέκονται στην κρατική θηριωδία και βαρβαρότητα, μέσα στις πιο σκληρές φυλακές, στους τόπους δηλ. που η εξουσία προσπαθεί να συντρίψει τα σώματα και τις ψυχές των ανθρώπων.

Το πάθος τους για ελευθερία, ζωή, αλληλεγγύη αποδεικνύεται ισχυρότερο από τις ισχυρότερες φυλακές. Οι αποδράσεις τους σπάνε τους μύθους και φανερώνουν τη σκοπιμότητα ύπαρξης των φυλακών της Κέρκυρας, που χρησιμεύει σαν τόπος εξόντωσης για τους επί της γης κολασμένους.

Η κοινωνία, που διεκδικεί την ύπαρξή της σαν κοινωνία των ανθρώπων, και έχει ίχνη ακόμα ανθρωπιάς, θάπρεπε να παλέψει για το δικαίωμα των κρατούμενων στη ζωή και την απελευθέρωσή τους από τα σύγχρονα κρεματόρια.

Το μήνυμά είναι καθαρό.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Ε' ΘΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΛΕΥΤΕΡΗ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ.

Οι καταναγκαστικές και αρωστημένες δυνάμεις που διαμόρφωσαν την προσωπικότητά μου και με υποχρέωσαν από αβλήκη ηλικία να αντισταθώ στις διαθέσεις των χωρίς συνείδηση πουλημένων μισθοφόρων κρατικών οργάνων είναι:

Το πολιτικό-κοινωνικό σύστημα, —εξευτελιστικό βιοτικό επίπεδο, εκμετάλλευση, καταπίεση, ανέχεια, φτώχεια, φυλακή, σίδερα, πειθαρχία, καθήλαση, άγριοι ξυλοδαρμοί, ψυχοπνευματικοί βασανισμοί, θανατηφόρες στέρησεις, καταράκωση της προσωπικότητας— ΕΞΟΝΤΩΣΗ.

Από τα λίγα τραγικά και νεανικά προσώπικα βιώματα στην ελεύθερη υπόθεση —που με οδήγησαν στην φυλακή— και τις φοβερές εμπειρίες της μέχρι τώρα δεκαχρονής παραμονής μου σ' αυτές, υπεύθυνα και κατηγορηματικά δηλώνω:

Οι φυλακές είναι και έχουν το καταστροφικότερο αποτέλεσμα, συντρίβουν ό,τι το ομαλό και λειτουργικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Εκτός από τη στέρηση της ελευθερίας με όλα τα μέσα βασανισμού-καταστολής ποδοπατούν και ξεσκίζουν κάθε ανθρώπινη αξία.

Με τις εξοντωτικές καταδίκες —με τα γνωστά κοινωνικά επακόλουθα για το «αύριο»— σκεπάζουν το καυτό φάσμα της αντιστότητας.

Στα μεσαιωνικά και περιφρονημένα απομονωτήρια προσπαθούν με αφανή σωφρονιστικό υπόβαθρο να μας αναμορφώσουν. Η προμελετημένη και εγκληματική ρουτίνα αρπάζει τη φωνή μας, το χρόνο, και τη ζωή μας. Η στέρηση της Ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλικής σχέσης και κάθε ψυχαγωγίας μας οδηγούν αργά αλλά σταθερά αν όχι στο θάνατο, σίγουρα σε ψυχικό μαρασμό και τρέλλα.

Με αντάλλαγμα την ελευθερία μας και κάθε μορφής ευεργέτημα —μεροκάματα, ευμενείς μεταγωγές, ιδιαίτερες συνθήκες κράτησης, αναστολές— επιχειρούν να εξαγοράσουν τις συνειδήσεις μας.

Με μακροχρόνια παντελή έλλειψη οικογενειακής και κοινωνικής επαφής, με θανατηφόρα αδιαφορία στα προσωπικά και οικογενειακά μας προβλήματα, πιστεύουν ότι θα κοινωνικοποιήσουν και στο μέλλον θα μας επανεντάξουν —αν ζούμε— στην κοινωνία. Με ψυχοφάρμακα και ναρκωτικά επιδιώκουν συστηματικά να καθυποτάξουν, ναρκώσουν και σκοτώσουν τον οργανισμό και τη φωνή μας.

Όσο για στόχους, ιδέες και ελπίδες, όχι μόνο στο επίπεδο της συμμετοχής αλλά και της απλής έκφρασης, είναι γι' αυτούς ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ να προβληματίζεται ο φυλακισμένος για το σήμερα ή να οραματίζεται ένα μελλοντικό ΑΥΡΙΟ πραγματικής δικαιοσύνης, —ισότητας— και κοινωνικής αρμονίας.

Όσοι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται «απροσάρμοστοι» στο σωφρονιστικό σύστημα σταδιακά εξοντώνονται με «αυτοχτονία», «υπερβολική δόση ναρκωτικών» και την ΠΛΗΡΗ απομόνωση και υποσιτισμό στο ΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Αυτοί οι τελευταίοι —όσοι αντέξουν— θα κριθούν σαν ασυμβίβαστοι και «άκρως επικίνδυνοι» και θα μπουν στη λίστα με σκοπό την ολοκληρωτική εξόντωσή τους. Η φυλακή —κάτεργο— της Κέρκυρας διαθέτει αρκετή και πλούσια πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά:

1. Σ' αυτή δοκιμάστηκαν και δοκιμάζονται, πάνω στους «σκληρούς ποινικούς» τα μέτρα που εφαρμόσαν και θα εφαρμόσουν στους πολιτικούς κρατούμενους. (Εδώ βέβαια συλλογικά ευχόμαστε ποτέ να μη συλληφθούν — κι αν μείνει ο Μαγκάκης με τις προθέσεις του).

2. Από όλους όσους διατηρούν και στηρίζουν τη «ΚΕΡΚΥΡΑ» κανείς τους δεν θα άντεχε σαν κρατούμενος σ' αυτή. Οι συνθήκες είναι τέτοιες ώστε να μη μπορεί ένας φυσιολογικός άνθρωπος οργανισμός, μετά από ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, ν' αντέξει στα μαρτύρια που καθημερινά υποβάλλεται. Αυτό το ξέρουν καλύτερα οποιοδήποτε και οι ίδιοι. Άλωστε και ο σκοπός του «κ.» Μαγκάκη, όταν ανέλαβε το Υπουργείο «Δικαιοσύνης» δεν ήταν να δώσει λύσεις στα ζωτικά φυσικές προβλήματα μας, αλλά να φιώσει και να ακινητοποιήσει τις ορθές και δικαίες κοινωνικές διεκδικήσεις των κρατούμενων.

3. Η έσχατη και μοναδική αλήθεια είναι ότι στη φυλακή —κολαστήριο— της Κέρκυρας ταπεινώνονται και εξευτελίζονται όλοι και φυσικά περισσότερο από όλους ο Μαγκάκης.

Είναι βέβαια ομολογούμενος «αποδοτική» για τα τεράστια αντικοινωνικά απάνθρωπα και φτηνά συμφέροντα που εξυπηρετεί, και ικανοποιεί εντελώς τους παρανοϊκούς και σαδιστές.

Μ' αυτήν, (τη φυλακή της Κέρκυρας) οι «εκάστοτε» της εξουσίας στοχεύουν να επιβάλουν τη θέλησή τους, με το θράσος μάλιστα να επικαλούνται ότι εκτελούν «κοινωνικό έργο».

Σ' όλες τις φυλακές κρατούνται μόνο απλοί και αδύνατοι άνθρωποι της Λαϊκής τάξης —και γι' αυτούς προέρχομαι— κι αυτοί είναι οι συνειδητοί ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ της.

Επειδή καθημερινά ξερνάνε απ' αυτές αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα —διεφθαρμένους - μαχαιρομήτρες - πρεζάκηδες - γαπακίδες, ισοπεδωμένα και ανίσχυρα για οτιδήποτε άτομα — που μη έχοντας καμιά επιλογή θα στραφούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού. Οι δυνατότητες τους άλλωστε —που τους άφησαν— είναι τέτοιες και τόσες ώστε τα εγκλήματά τους είναι προβλέψιμα, ότι δηλαδή θα στραφούν ενάντια στους πραγματικούς εχθρούς τους αλλά στους ομοίους τους.

Τα θύματά τους βέβαια θα ζητήσουν την προστασία από το Κράτος —που τους κατασκεύασε— με αποτέλεσμα την αστυνομοκρατία, την αυθαιρεσία, τις φυλακές-κάτεργα και τη συνέχιση της κρατικής βίας και της εκμετάλλευσης.

Στις φυλακές πάλι οι φτωχοί και τα παιδιά τους «δράστες και θύματα» ξεγελασμένοι και προδομένοι θα δημιουργήσουν τους «ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ».

Ο μόνος φόβος που διακατέχει τους «ανώτερους» —τσιράκια των ισχυρών— είναι να μη τους ξεφύγει ο έλεγχος της «πνευματικής υποτέλειάς» που σκόπιμα καλλιεργούν.

Κι αυτό γιατί γνωρίζουν ότι ο στοχασμός και η συνειδητοποίηση είναι ένα βήμα πριν από την «πράξη».

Αυτό που εξυπηρετεί η ύπαρξη των φυλακών σήμερα είναι μια κοινή αντίληψη ότι αποτελούν ένα «ομαδικό-λαϊκό-κοινωνικό ΕΓΚΛΗΜΑ».

Αηδιασμένος από τη καθημερινή φρικιαστική πραγματικότητα, πιεζόμενος από την κρατική ωμότητα και την ηθική μου υποχρέωση σαν άνθρωπος, προσπάθησα με τη

βοήθεια του φίλου μου —παράδειγμα— Γιάννη Πετρόπουλου, να ορθώσω το αναστήμα μου στο «σωφρονιστικό σύστημα» και τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής. Στόχος μου να κερδίσω την Ζωή μου και την Ελευθερία.

Ο Γιάννης Πετρόπουλος μετά από 10χρονη φυλάκιση, αφού είχε κερδίσει την ελευθερία του για δύο χρόνια, και ήδη βρισκόταν πολύ μακριά, ξαναγύρισε για τη φιλία μας και την υπόσχεσή του σε μένα, και κυρίως γιατί αυτός γνωρίζει την πραγματικότητα των βασανιστηρίων ψυχικών και σωματικών, και δεν άντεχε να μην κάνει κάτι, έστω το λιγότερο δυνατό.

(Ειλικρινά ήταν για λύτωση ο αστυφύλακας όργανο της κρατικής βίας και του «νόμιμου εγκλήματος» λαϊκής καταγωγής κι αυτός, που την ώρα της απόδρασής μου από το κρατητήριο του Νοσοκομείου της Κέρκυρας, υποχρέωσε τον φίλο μου να τον τραυματίσει.)

Εμείς, που χαρακτηριστήκαμε από την αστυνομία και τον κατευθυνόμενο τύπο «άγρια θηρία», «επικίνδυνοι εγκληματίες» κ.λ.π. και με αρκετά χρόνια παραμονής στις χειρότερες φυλακές του κόσμου σεβαστήκαμε τη ζωή του.

Για μας το γεγονός (της 4.12.85) της απόδρασής μας, είναι όαση ανθρωπιάς, σεβασμού της ανθρώπινης ζωής, απόδειξη σπάνιας φιλίας, αναβίωση ξεχασμένων αξιών.

Σε αντίθεση με τον τρόπο της σύλληψής μας από τα όργανα της ένομης τάξης που για μια ακόμη φορά έδειξαν την κτηνωδία τους.

Άοπλοι, υποστήκαμε ομαδικό ξυλοδαρμό και ειδικές εκτελέσεις, χειροπόδαρα δεμένοι, δεχόμαστε δεκάδες σφαίρες δίπλα μας και πάνω από τα κεφάλια μας, ακόμα και μέσα στα περιπολικά υποστήκαμε τις γραβιές, τις αγκωνιές και τις απειλές με τα αυτόματα ότι θα μας εκτελέσουν, για να μας φέρουν, σαν στρατός καταχής, με θριαμβευτική είσοδο στη πιο κεντρική πλατεία της Κέρκυρας (Σαρόκου) σαν τρόπαιο.

Σαν κανίβαλοι «επί του έργου», και φυσικά συνεχίστηκε ο χορός και στο κiero σπίτι του νόμου» το Αστυνομικό τμήμα.

Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, το ράπιο και διεφθαρμένο σύστημα, και η βία που το στηρίζει, η «εγκληματικότητα» θ' ανακυκλώνεται:

Η απόδρασή μας δεν ήταν απλή και συνηθισμένη αλλά και «μήνυμα» που αντιπροσωπεύει κάθε βασανισμένο και αδικημένο.

Η ελευθερία που διεκδικήσα δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκλαβωμένου.

Αυτό ήταν το σπέρμα της ψυχής μου και των συναισθημάτων μου και το «απευθινώ» στις ιθύνουσες προσωπικότητες αυτού του τόπου.

Αυτό είναι το πέταγμα του γαντιού στην ανθρωπιά και στις συνειδήσεις των ελευθέρων συνανθρώπων μου.

Τελικά ποιοί είναι στ' αλήθεια οι εγκληματίες;

ΔΕΝ διαλέχτηκε τυχαία αυτό το απόμακρο νησί των «φαιάκων» για να διαδραματιστεί μέσα από το πέρασμα των χρόνων τον αρχηγικό ρόλο του αρχιδήμιου φονιά στα χέρια της εκάστοτε καταπιεστικής εξουσίας. Έκτοτε ετοποθέτησε δύο από τα βασικά σπριγμάτα της, μια μισερή ασφάλεια που γύρω της λούφαζαν τα πιο ακριβία υποκείμενα, και μια φυλακή κάτεργο του θανάτου που έμπηζε τα θεμέλιά της μέσ' στο αίμα.

Σ' αυτό το πανέμορφο νησί με τις ονειρικές ακρογιαλίες που δάμπωναν τα μάτια για να μη μπορούν να ξεδιακρίνουν τον αυθρότιν κτηνωδία της καταπίεσης που κυβρόταν πίσω απ' τη φυσική ομορφιά, διάλεξε η άμυνα της καταπίεσης για να παίξει ξανά εκεί ένα από τα ζωτικά παίγνια της. Μέσα εκεί λοιπόν, πίσω από τις αραίες κορφές κάποιων ερμητικών δένδρων, μακριά από τους νυχτικούς θυμούς της πόλης κάτι λίγα χιλιόμετρα και κοντά στα λίγα θαμνά φώτα ενός φτωχικού χωριού, τους αγάλιαζε η γαλήνη της ασύγκριτης ομορφιάς μιας βραδυφύσης.

Προχωρώντας, σέρνοντας τις υπάρξεις τους, μετά από τέσσερα μερόνυχτα καταδίωξης, δύο ανύπαρκτες πια αντοχικές υπάρξεις πάνω στο δρόμο του σπημένου θανάτου.

Ο ένας ο πιο αδύνατος, το μόνο που είχε γνωρίσει απ' ολόκληρη την κοινωνία ήταν τα κελιά της, κι ένα μικρό σκοτεινό δρομάκι που ένωσε αυτά με τις απομονώσεις των καθλωτικών πειθαρχιών!

Κατώρθωσε κι άντεξε να κρατηθεί χρόνια ατέλειωτα, χωρίς στοργή με μόνο μίσος, χωρίς αγάπη με μόνο βία, χωρίς συντροφιά με μόνο ερήμωση, περιφρόνηση, απομόνωση, θηριωδία και αναπρωσία, κι άντεξε Μέσα σ' αυτή την πρωτόγονη βαρβαρότητα, που καταναγκαστικά σε οδηγεί κατευθείαν στα άκρα της παρανόησης, στον παραλογισμό, στην τρέλλα, στην Κρεμάλα!

Ο σύγχρονος «πολιτισμός» της ύποδυλωσης το ασπάζτηκε, και η ζεϊποπισητική της «δικαιοσύνης» των τυράννων το επικύρωσε, πέρνοντας απ' αυτόν τον «πολιτισμό» της όλα τα μέσα της εξελίξεώς του, τα σύγχρονα μέσα της κτηνωδικής βίας, και τις εξοντωτικές καταστολές.

Ο άλλος που δίπλα του βάδιζε ήταν κοντός, και μάλιστα φαίνοταν πολύ κοντός, μπροστά στον υψλό φίλο του, όταν στις 8 του Δεκέμβρη, η εξαντλητική καταδίωξη είχε νικηθεί, κι έπεφτε για άλλη μια φορά μέσα στα απραχτερά νύχια της εξωλοδρευτικής κρατικής βίας, με πρώτη τη μισερότερη όλων των λαών οργάνωση της αστυνομίας. Που τώρα νικήτρια και θριαμβούτρια, έπρεπε να αποδείξει για άλλη μια φορά στους αφέντες της πως μεταχειρίζεται τους αιχμαλώτους της που πήγαν να σπαστούν κεφάλι, μια και τόσα χρόνια αυτοί οι αιχμαλώτοι κλεισμένοι μέσα στα κελιά του θανάτου, δεν διδάχθηκαν σωστά, τα μαθήματα των επισημών των κοινωνικών τάξεων!

Απαδείχθηκαν πιο ισχυροί και από τις ατέλειωτες ριπές των όπλων, οι σπενταριές ταχών των θριαμβευτών, που έστησαν αμέσως εκεί στη στροφή του δρόμου το χορό της μεγάλης νίκης τους!

Τον χόρευαν μάλιστα τόσο τέλεια, τόσο σεξουαλικά και είχαν τόση ζωγραφιστή αναπαραστατικότητα οι κουνιστές κινήσεις τους, που μπροστά τους θα θαυμάζονταν κι ο ξακουστός μαρκήσιος ΝΤΕ ΣΑΝΤ.

Οι εναρκήριοι πρώτοι λόγοι των ανωτάτων με τ' άσπρα στα στήθη προλάιαν το προετοιμασμένο από μέρες σκηνικό: Άντρες μου, αστυνομικοί μου, ήρωες, εγώ σας για την τράνη και άξια επιτυχία σας. Γι' αυτό κι εμείς οι ανώτεροι σας πρώτη ανταμώση, σας τους αφήνουμε «εν λευκώ» στα καθαρά χέρια σας, για να ικανοποιηθείτε και να εισθανθείτε την τέλεια βδομή. Ναι ξακουστά παιδιά, μπροστάρθηκε εσείς και λυμπερόν δρομότης της πλέον φαινομένης δικαιοσύνης μας. Εμπρός λοιπόν παιδιά μου, ήρωες, πάρτε τους, σας τους χαρίζουμε, στην πιο τίμια πειρή, την πειρή σας, αρχίστε τώρα τον μαλακό σε μεγαλιότητα και τέχνη χορό και μη σταματήσετε ποτέ!!! ποτέ!!! ποτέ!!! Αχ ποτέ!!! Γδάρτε τους και φάτε τους ζωντανούς, με λαχταριστή πλοήγητη λύρα που μόνο σε σας ταιριάζει. Και λαμβάνοντας λαμβάνω, αναδέκτοι ερμίσσε, οι αυδοί και λυγεροί μπράβοι της κοινωνίας μας, απ' μη σταματάτε ποτέ, τώρα πρδς η πολυπόθητη για μας η δικιά μας ιστορική μεγάλη στιγμή. Αχ!!! αχ!!! ευαπλαχνική χριστε μου, μεγαλόδυναμη δέ μου, απ' που χαρίζεις αυτή τη λαχταριστή στιγμή ως την αιωνιότητα!!!

Τα αφρισμένα ουρλιαχτά των κατωτέρων καθώς μάχαν ορμήσει πάνω στα αεροδρόμια των θηράματά τους, δεν έπληθύναν μοναχά τις ρητορικές απαγγελίες των ανωτέρων, των σπουδασμένων θωσανισμο και θανάτου, αλλά έφτασαν όπως επιδιώκων μέχρι την καρδιά του χωριού, που πάγωσε, για να μπορούν άνετα αυτοί οι προσκυντές της αδικίας, να ξεγυμνώσουν, να ξεθάψουν τα διεφθαρμένα πάθη τους, για να τα ξεχύσουν μέσα απ' τον πρωτόγονο ζωώδη κανιβαλισμό τους, πάνω σε δυο ρημαγμένα απ' την εξάντληση κορμιά.

Τώρα η ιαχή «...κτυπάτε με σίδηρα, με ρόπαλα, με δόντια, τσάκιστε με λαβές, με γραβιές, συντρίψτε με κλωπίτες, και ξεσκίστε την καρδιά και το σώμα τους με όλα του πολιτισμού μας ευλαδικά και απ' την χριστιανο-

σύνη αγιασμένα ιερά άγια μέσα...», δεν ακουγόταν πια, γιατί τα φοβερά μουγκριά της ικανοποίησης των κατωτέρων τους εκέπασσαν τα πάντα, ενώ τα πδονιστικά γρυλίσματα τους έβρισκαν προεστία στο σκοτάδι του δικού τους θεού που τους κάλυπτε, απολαμβάνοντας ανάμεσα στα ουρλιαχτά τους, και μέσα σε μια διεστραμμένη μυχολογικά και διεφθαρμένη σωματικά κτηνωδική ευχαρίστηση, τα πεταμένα γυμνά κορμιά, που στραπατσιάρωσαν κειτόταν μπροστά τους, που τους είχαν φέριε τώρα στον αρρωστημένο παράδεισο των ονειρών τους, σε τέτοια πρωτόγονη αγριεμένη έκσταση, που σίγουρα αν οπιοδοήποτε προσπαθούσε εκείνη τη στιγμή να τους φαινόταν την ομορφιά αυτού του ανεπαύλητου θεάματος, θα τον σκότωναν.

Μα ας μιλήσουμε λίγα απ' την αρχή, γιατί μέσα σε εκείνη τη θύελλα του διεστραμμένου ερωτικού αστυνομικού οργάνου, και μέσα στην ορμή της μαζοχιστικής ικανοποίησης, είναι δύσκολο να ξεδιακρίνεις με ακρίβεια όλη την ερωτική στροφή αυτών των ιεροτελεστών. Ένα είναι σίγουρο, πως οι αρχικές στροφές απ' τον πρώτο τους χορό πρέπει να στριφογύρισαν κάπως άκορδο, ξα. Ας είναι! αυτή η ιστορία έχει ως βάση.

Στην αρχή τους ακινητοποίησαν — και τώ από δεκάδες πυροβολισμούς — μπροστά στη στροφή κάποιου απομερόνυ δρομίου, τους έπλασαν και ασφυκτικά τους περικύκλωσαν με τρομερή λύρα. Ασε που οι αδιάκοποι πυροβολισμοί τους είχαν ξεδίσει και εξαγνώσει αφάνταστα. Και με δόντια που έσπάζαν αίμα, με «ιδριτά» χέρια και με «αχιστά» πόδια άρχισαν να διώκουν τα πρώτα από τα φαρμακεία, τα όλο μίσος και εκδικητική μανία κτυπήματα, που δινότανσαν με τυφλότητα, με ραδιισμό, αφαιρώντας σχεδόν αμέσως απ' τα θύματα τους κάθε ελαττωτική επαφή με την πραγματικότητα. Και απ' ήταν μοναχά η αρχή.

Τα πρώτα λοιπόν λυσοσπασμένα τα ποιο επικίνδυνα κτυπήματα, τα διαστέθηκαν άλλα, πιο αλκίρα και πιο σκληρά, μέχρι άγριου λαχυνιάσματος. Τότε τους αναποδογύρισαν ανάσκελα και ξαναόρμησαν τώρα ποιο πολλοί και με περισσότερο θάρρος. Μα καθώς ήταν σκοτάδι, και τα άγια από σφήνη και μίσος μάτια ήταν άδεια, δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν αρκετά, και τα περισσότερα τα πιο φαρμακεία μπήκαν να περικόψονται, τα ανάλαττα... αναμειχτά τους.

Τότε ήταν που παρουσιάστηκαν οι ανώτεροι, που έπρεπε να διατάξουν σ' αυτούς τους άξεστους κατωτέρους, τα μεγάλα μυτικά της μεγαλειώδους τέχνης τους. Βλέπεις, ήταν η στιγμή εκείνη που η αγία ιεροτελε-

στία πέρανε στο στάδιο της πειρή της. Αφού τους αποσκηνόησαν λίγο, τους διακρίσαν σε δύο ομάδες, τους εδικούς στις γροθιές τους κατάστρεψαν στους «ιδριτάς» και τους ιδικούς στις κλωπίτες στους «αχιστάς». Και αμέσως άρχισαν να δείχνουν σ' αυτούς τη πραγματικά μεγάλοι άνδρες είναι όλοι του κόσμου οι παρασημοφορημένοι. Ζωντανή στο αχριστέμενο κορμί, και με μουγκρήματα απ' την αγωνία της πδνής κρούς χέρια, το έπιασαν και άρχισαν με τις παγωμένες παλάμες τους γδύνοντας το σινά σινά να το εξερευνούν με παράφορη σε σεξουαλική διαστροφή και να το λεπταίνουν. Ναι, αυτή ήταν, και να πάντα θα παραμένει η στιγμή εκείνη, που τα λεπταίνοντο εκείνα πεταμένα γυμνά κορμιά μέσα μέχρι θανάτου τους αρχόντες και τους δούλους αυτής της κοινωνίας. Ήταν η στιγμή που έσπασε την κοινωνία!

Τα κρηλατικά χέρια που ο κορμολόγος έβγαίνει μέσα από παγωμένες σπασμένες φριχτών, απετραβίζονται για να παραδώσουν το γυμνά τους κορμιά, στους μπράβους, που είχαν παρασώσει απ' την επίδραση της φιοφίτης των μεγάλων, τέχνη! Στη διακπείραση του κοινωνικού τους έργου! Σ' ένα άλλο είδος της τέχνης τους.

Οι μισοί από τους «αχιστάς» έπιασαν τα δύο πόδια του γυμνού κορμιού και τ' άνοιξαν, ενώ οι άλλοι μισοί από τους δρομότης το έπιασαν απ' τα χέρια, και όλοι μαζί ενωμένοι η μισή ομάδα το τίνιζαν στον αέρα και στη ψη, και άρχισαν με φοβερό πάθος να λυσσοσπάζουν μέχρι να ξεκαλώσουν και να διαμελήσουν σε κομμάτια τα άκρα του γυμνού κορμιού, ενώ ταυτόχρονα οι άλλοι μισοί «ιδριτάς» και «αχιστάς» της ομάδας, το κτυπούσαν στον αέρα με ζηλευτή τέχνη και πάθος, τα τεταμένα απ' τα τέσσερα άκρα γυμνά κορμιά.

Έκτο πάντως που πραγματικά αριστέυσαν ήταν όταν νιώσαν η αντικατάσταση απ' τους μισοί τους μουσκόμενους απ' το μαρτύριο του τραβητού ξεσκίματος, στους άλλους μισούς, που άλλαζαν με πραγματική τέχνη πιάνοντας τα άκρα στον αέρα! δίνοντας έτσι την ευκαιρία ν' αποδείξουν και οι άλλοι την επιδεξιότητα της αξιοσύνης τους καταφέροντας τα ζηλευτά κτυπήματα τους.

Μετά από τρεις ή τέσσερις εξαντλητικές αλλαγές, το εκσφενδόνισαν στην στροφή του δρόμου, για ένα γενικό και από τους «ιδριτάς» και από τους «αχιστάς» πλέον δίδαγμα της μοναδικής τέχνης που είχαν απλά διδαχτεί, τον κανιβαλισμό, απ' τους μεγάλους, τους ανωτέρους τους, που τώρα όρθιοι εσάκωναν ξανά τις θριαμβικές κορώνες τους στα μεγάλα ύψη. Εμπρός ανθοί της κοινωνίας μας, ήρω-

ες, παιδιά μου, ξεσκίστε τους, παλούκωστε τους, γδάρτε τους, θιάστε τους, αποτελειώστε τους, αχ!!! αχ!!! αφέντη των αφέντων μου, θεέ!!! έφτασε επιτέλους για σας η μεγάλη ώρα της ευλογημένης από όσα τρανής δικαιοσύνης μας!!! Μα τι πρωτόγονη πδνής είναι αυτή, αχ!!!, αχ!!!, τι αζεπέραστο πάθος, τι φοβερός πάθος, τι ακράττος οργασμός είναι αυτός!!!... ελάτε, ελάτε, λοιπόν, γιατί άλλο δεν θα σπείρω! άλλο δεν μπορώ να κρατηθώ, εμπρός λοιπόν, ελάτε ήρωες παιδιά μου, να στεφανωθώμαι, να χρώσουμε, και να θρονιοφώνωζομαι, όλοι μαζί. Ζήτω... Ζήτω... η αστυνομική δικαιοσύνη μου!!!

Εξαντλημένοι και έπεισαν απ' το μακάριο θεάμα που είχαν φτιάξει μπροστά τους, κι από ένα κομμάτι της δικής τους αμειωτοχής για να το διηγούνται, να το περιγράφουν με περίοδο καμιά για πολλά χρόνια! Πως ένα κομμάτι απ' τον αστυνομικό δρόμο που επισφραγίστηκε στη στροφή του απομερόνυ δρομίου, ανήκει και σ' αυτόν! γι' αυτό έπρεπε λοιπόν τώρα οι μεγάλοι να κρατήσουν τις μεγαλόστομες υποσχέσεις τους, και να τις υλοποιήσουν με μια άξια παρασημοφορία. Πραγματικά, αυτή τη φορά ήταν υπέρροχο! το θεάμα που πρόσφεραν ήταν φανταστικό, ποιος άλλος κόσμος έξω από τον δικό τους, θα μπορούσε να προσφέρει άλλη τέτοια ομορφιά, είναι λοιπόν οι άξιοι της ιστορίας τους!!! Κρίμα σ' αυτούς που δεν είχαν παραβρεθεί στην ιστορική πλέον γιορτή της στροφής, πράγματι είχαν σταθεί φοβερά άτυχοι, τόσο πολύ μάλιστα που δεν μπορούσαν να το πιστέψουν, μα ούτε και να ν' άντεξουν, και μόλις τα πόδια τους είχαν μέσα στο δικό τους λημέρι, με μέσα στη δική του φύλα και ν' αναπνέει ακόμα... α!!! όχι αυτό είναι πιο ανύπαρκτο, είναι πρωτόκο, στο γι' αυτό στη μανία τους επάνω ζήτουσαν να του γδύνουν ξανά με στα φώτα και μπροστά σε 50-60 ομοίους τους, με ζωντανούς όμως, να τον ξαναδίσσουν, ξεχωρα κάτι κοφτερά κτυπήματα και κάτι στραγγαλιστικές λαβές... όταν έβγαλαν αντίκρυσε να πετούν από υπλά, ένα κυριολεκτικά σμαρταλισμένο σώμα, δεμένο πιατάγκωνα ολόκληρο μ' ένα χοντρό σκαμνί, ήταν ο φίλος του, ο υψλός, που παρ' όλη την τρομερή δοκιμασία που περνούσε μπορούσε να διακρίνει βαθιά μέσα στα μάτια του το μίσος που αισθανόταν γι' αυτούς που του πήραν του όραζαν, την άγνωστη ακόμα ελευθερία. Τι σύμπτωση κι αυτή! την άλλη την προηγούμενη φορά τον είχε ζαυώσει όταν — για την προστασία του σφαιροισμού εκείνη τη φορά — ένα μάτσο φυλάκες με γκλόμπες και ρόπαλα στα χέρια τον έσπρναν μέσα στο διάδρομο της φυλακής απ' το κελί μέχρι τα πειθαρχία. Ήταν η σ' πάντηση που έδωσε τότε το υπουργείο στις διεκδικήσεις για...ελευθερία και δικαιοσύνη. Γι' αυτό τότε τον ομαδικό διασυρμό τους μέσα στις απομονώσεις και στα πειθαρχία, διέδιδαν **εισαγγελίες** που έδιναν κοφτές διατάξεις στους δεσμοφυλάκες πως να χρησιμοποιούν με δύναμη και ευστοχία τα ρόπαλα και τα γκλόμπες που κρατούσαν ολαφισμένοι από χέρια τους.

Πιατάγκωνα δεμένους, με φοβερούς πόνους, τους κρουδάλισαν σε δύο ξεχωριστά δωμάτια του πάνω ορόφου, τους πέταξαν πάνω σ' ένα καναπέ για το ξεκίνημα τώρα — όσο και φαίνεται απίστευτο — δεύτερου γύρου.

Που άρχισε με τις πιο πρόστυχες της χυδαίωσης και βλεπωτέρες βρισιές, όχι βόνο για αυτόν, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του, τον πεταμένο πατέρα του, την άρρωστη μηδικά μάνα του, τους έντυνους με λόγια που ο απλός άνθρωπος δεν θα μπορούσε ούτε να διανοηθεί. Ενώ σιγά-σιγά τον περικύκλωναν, μα τώρα όχι στα τυφλά, αλλά με μια προμελετημένη δολοφονική πρόθεση που τον έλκοσε ένα αδύναμο πληγωμένο κορμί, που όμως μπόρεσε κι άντεξε εκεί στη στροφή του δρόμου, όλη τη θύελλα του σπηνεινού του δικού τους παλινθίου σε μια από τις πιο κακές στιγμές του.

Αναγκάστην τώρα δεχτόν μια άλλη θηριωδία, από παλιά γνωστή, ήταν βλέπεις ο φυσικός τους πόνος, ο κλασικός τρόπος διδασκαλίας με τις αιώνιες κλωπίτες στην κοιλά, στα πόδια, στο στομάχι, με τις γροθιές στο πρόσωπο, πίσω στο κεφάλι, τις μπηχτές στα πτερά, στα λοιμιά, στο πλάι, στη μέση και όπου αλλού τους διασκέδαζε και τους ευχαριστούσε. Για να φτάσει και η στιγμή του προμελετημένου του φονικού κτυπήματος, όταν στην ανεμοζάλη των κτυπημάτων κατάφερε ν' αποφυγεί μια τρομερή σε δύναμη και πάθος κλωπίτα, θρέθηκε αμέσως η αιτία, που εξαγνώσε το θηρίο που το είχε πληγώσει η οπαστική, για να εφαρμόσει στην πράξη το μεγάλο του σχέδιο.

Παραμέρησε όλους τους άλλους, απομακρύνθηκε πίσω λίγα βήματα, έλεγξε καλά το στόχο, και αφού επέπασε στο πάτωμα γερά, βγάζοντας αφρούς από το στόμα, εξύγισε το κορμί του, και με όλη τη φόρα της πληγωμένης του γυχης όρμησε παντασμένος και καταφερε ένα φοβερό σε δυναμική κτύπημα... μπήγοντας μέσα στα πλευρά του όλη τη λυσσοσπασμένη του κλωπίτα, ενώ ταυτόχρονα κατέβαζε στο κουλουριασμένο κορμί την αφρισμένη γροθιά του στο πίσω μέρος του κεφαλιού, ξερνώντας ταυτόχρονα τους αφρούς και τα σάλια της μεγάλης

ικανοποίησης. Παραδίνοντας έτσι στη δική του κοινωνία τον πρώτο σε τέχνη ζωγραφικό πίνακα που μόνο σ' αυτόν ταιριάζει. Εύγε!!! εύγε!!! σ' αυτό το δοξασμένο παιδί, και εύγε σ' όλους τους ομοίους του, τους κατωτέρους πνευματικά, μα ανώτερους βαθμολογικά. Μα πάνω απ' όλους, εύγε στο λαμπρό ΚΡΑΤΟΣ που την ύπαρξή του την έχει σπριζίει ανοιχτά πλέον στο βαθμό εγκληματικότητα αυτών των υποκειμένων! Ενώ ποτέ δεν ξεχνά να τους μνημονεύει, να τους παρασημοφορεί και να τους καμαρώνει δημοσία, σαν άξιους συνεχιστές των προηγούμενων και σαν πνευματικούς αστέρες των μεθεπόμενων...

Εδώ όμως τα λόγια χάνουν το νόημά τους, εθύνουν μπροστά στα τερατοουργικά έργα αυτών των τεράτων, αυτών των αχρειών, αυτών των ποτιένων, των εξαγορασμένων μηδενικών, των ξεπορνευμένων υποστηρικτών ενός σάπιου σαν κι αυτούς κόσμου που ξεγυχά! Αυτών των μισοφρόνων δολοφόνων, των ξεπουλημένων σύγχρονων φονιάδων, που για τα ελεεινά τους πάθη ισάζια των αφεντάδων τους, έχουν αποδείξει πως δεν θα διασώσουν ποτέ μόλις ο αφέντης τους ΧΡΗΜΑ τους διατάξει, μέσα σε μια πρωτόγονη φρικαλεότητα, σατανικότητα, αυτοί οι πραγματικοί φονιάδες του λαού, να κάγουν σαν 1.000.000... Νέρωνες ολόκληρη την εργατική ανθρωπότητα. Ολόκληρη η ιστορία τους είναι γεμάτη από ατελείωτες τέτοιες αφαιρούμενες πράξεις. Είναι οι ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ των εκμεταλευτών, είναι οι δήμιοι των εκμεταλευμένων, είναι οι προστάτες των αδικιών, είναι οι φονιάδες των αδικημένων, είναι... είναι... είναι...

Ξερνώντας το τελευταίο κατακάθι της χολής τους, οι ανώτεροι ολοκλήρωναν το έργο τους με τα λόγια:

Σας πιάσαμε και σας σπασαμε ζωντανούς μοναχά για ένα λόγο, για να αισθανόμαστε την μοναδική χαρά της εκδίκησης, βλέποντας σας μέσα με τη μέρα να λιάνετε, να τυραννίζετε, να βασανίζετε για πάντα μέσα στην αγαπημένη μας φυλακή της ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Για να γδύνουμε την απέραντη ικανοποίησή μας, καθώς θα σας αντικρίζουν σε οβύνη και να πεδαίετε αργά αλλά σίγουρα, με τον χειρότερο τρόπο, που σκεφτήκαμε και διαλέξαμε για σας, τον ΦΟΒΗΡΗ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ της φυλακής μας. Και να απολαμβάνουμε εμείς από σας το τυραννικό μαρτύριο, αχόρτανα, λαχταριστά, ηδονικά...!!!

Η παράδοση αλλαγής προσώπων, έγινε μπροστά στην κεντρική πόλη των πειθαρχικών φυλακών της Κέρκυρας. Οι φονιάδες αστυνομικοί, έδιναν στους δήμιους ανθρωποφύλακες, δύο αδύναμα τραυματισμένα κορμιά, με παραμορφωμένα πρόσωπα, και με τρομερούς αβάσταχτους πόνους, για ν' αποτελειώσουν αυτοί μέσα στο πέρασμα των χρόνων και κάτω από τις πιο επαλκτικές συνθήκες το μακάριο έργο τους. Η πρώτη ενέργεια των «σωφρονιστών» ήταν να τους πετάξουν — χωρίς συμβούλιο, χωρίς εξέταση γιατρού, χωρίς πειθαρχικό εσωτερικό αδίκημα — στα μπουντρούμια των ακατάστατων πειθαρχιών.

Οι πληγές ανυπεράσπιστες, δέχθηκαν πρώτες το φοβερό κτύπημα μιας διαπεραστικής γροθιάς παγωνιάς, που ρίγισε το κορμί κι έκοψε την ανάσα. Αισθανόταν με ανακούφιση την πλάκα του τάφου να κατεβαίνει και να τον συντρίβει, καθώς τις ατέλειωτες νύχτες τα κατάδρομα θωγγίτα που προγενέστερα του τρυπούσαν τα μελίγια και κομμάτιζαν την καρδιά.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, πάνω σε μια μαρμαρίνη πλάκα είχαν αντηγρήσει από αρχαία κωμωδία τα λόγια που έκρυβαν τον σίγουρο, τον τελεωτικό θάνατο του εισερχόμενου: **«ΟΥ ΒΟΥΛΩΜΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΠΟΣΤΡΕΨΕ ΑΥΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΤΗΣ ΠΟΝΗΡΙΑΣ ΚΑΙ ΖΗΝ ΑΥΤΟΝ.»**

Μεσαιωνικό κάτεργο του θανάτου της Κέρκυρας, έμπηξε πριν από δύο αιώνες πέριπου τα θεμέλια του μεσ' στο αίμα, από τους τότε κυρίαρχους αποικιοκράτες Εγγλέζους, δολοφονώντας πίσω απ' την πάλμηλη μάντρα τους Έλληνες επαναστάτες. Έφτιαξαν λοιπόν ένα μολικό τάφο των ζωηράνων. Που τα νηία του μεσ' στο μακρύ πέρασμα των χρόνων τα άλλαξαν διαδοχικά, απ' τους Εγγλέζους, στους Ιταλούς, απ' αυτούς στους Γερμανούς, για να καταλήξουν στους πόρους υπηρέτες του σημερινού βάρβαρου συστήματος Έλληνες, που πάνω σ' αυτόν τον τάφο χάραξαν σε πήμα ένα από τα βασικότερα σπριγμάτα της ισχυρογνωμοσύνης τους. Μια ιστορία αδικίας και πόνο έχει μέσα της που καμία ανθρώπινη καρδιά δεν μπορεί ν' άντεξει στην περιγραφή της. Να ερμηνεύσει την πρική της αδύνατου γιατί αυτή ήταν και είναι πρωτόγονη για μια κοινωνία που ζήπε αγόταν μέσα από τα σπλάχνα της καταπίεσης, της βίας και της αδικίας, την Νέο-ελληνική. Που κάποιο πρωινό, πεταχτός τρομαγμένη, από ένα οργισμένο θωπικό, που ερχόταν σαν σίφουνας απ' το λόφο του θανάτου της φυλακής, όταν πλημμυρισμένη πλέον αντίκρυσε τα ορμητικά κύματα του αίματος, που σκόρπιζαν και διαλούσαν στο ακράττο ξεχειλισμό τους, τους εχθρούς τους φονιάδες του ΛΑΟΥ, και σπυμάτισαν για πάντα την ιστορία τους.

Ναι, εκεί μέσα κείνη μέρα σκοτώνουν τα παιδιά μας.

Κατώρθωσε μέσα στη μακριά διάρκεια των βασανισμών να αναδειχτεί αυτό το κάτεργο σε νούμερο 1 τρομοκράτης των παιδιών της ελληνικής κοινωνίας, καθώς στους φουρτουνασιμένους καιρούς, τους άγριους καιρούς του αιώνια μας, μετρητέρας σ' ένα τρομερό τέρας που κατασπάραζε με πρωτοφανέρωτη λύρα τους μεγάλους δημιουργούς της φουρτούσας, ενώ στους «ερηνοικούς καιρούς» προετοιμαζόταν και γυμναζόταν στα σκληρά μέσος, τρώγοντας λίγους λίγους τους συντηρήτες της τα παιδιά της αθλιότητας, τους ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ, που τους συντηρούσε για να διαπρέι τους πραγματικούς, τους αιμοφάγους ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, τις φυλακές της, τις αστυνομίες της, τα δικαστήριά της, μαζί με όλη τη βρυκολακισμένη σαβούρα της. Αυτοί οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ, τους βόξα των αφεντάδων τους, δρούσαν ανεπιδοτά μέσα από τις φυλακές, όπου από εκεί δεν δυσκολεύονταν να στέλνουν στον τάφο, άλλους με το σύστημα των δολοφόνων, της κρεμάλας, και άλλους τους σάκατευαν σωματικά, πνευματικά και μυχολογικά, μέσα στις συνθήκες της πρωτόγονης βαρβαρότητας, κάτω από τα χέρια των αρχιμπράβων, των τυφλών υπηρετών ΖΕΡΒΑ, ΠΑΓΚΡΑΤΗ, ΧΗΝΟ, ΚΑΜΠΑΝΑ, ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟ, ΚΑΦΑΡΑΚΗ, ΑΝΘΗ, ΚΟΣΚΙΝΑ, ΚΟΛΛΑ, κλπ. κλπ.

Ο φόβος, η μυχολογία του φόβου των βασανιστηρίων, είναι ένα από τα μεγάλα όπλα που οι ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ της ασπικής τάξης, το χρησιμοποιούν πλατιά. Γι' αυτό κάθε 10-15 χρόνια, τυραννεί και δολοφονεί δημόσια τους ποινικούς κρατούμενους, για να φτιάξει έναν τεχνητό ξεχωρισμό, στη μια μεριά τις κτηριακές φυλακές της, και στην άλλη μεριά να στέκει η πραγματική, η αληθινά καταπιεστική φυλακή που οι αφέντες την ονομάζουν γλυκόλογα: κοινωνία.

Μια κοινωνία καταπιεσμένη, που η πομπώδη είδηση των βασανιστηρίων της, έρχεται σαν καταπραυντικό θάνατο των δικών της πληγών, που μέσα στο τρόμο της επιβίωσης της, δίνει μια ανάγλυψη... μικρή παρηγορία στον εαυτό της, βλέποντας δίπλα της ένα κορμιά από τα δικιά της παιδιά να βρίσκεται σε χειρότερη και απελπιστικότερη απ' αυτήν κατάσταση. Τα αποδέχεται, αποδεχόμενη έτσι ταυτόχρονα, κάτω από την μυχολογική τρομοκρατία των βασανιστηρίων, την δική της αμάχητη υποταγή στους στυγρούς τρομοκράτες δολοφόνους της, που μέσα από το θερμομέτρο της συνειδήσης που διαπερνείται η είδηση των απαίστων βασανισμών, μετρούν τον ανθρωπισμό της ανθρωπότητας, ή μιας κοινωνίας που μεγαλύτερη κι αναπηρωμένη — χωρίς όμως να γκρεμίζει ακόμα τα μεγάλα κακά — αντίθετα, διατηρώντας και ανανεώνοντας τους ξεπερασμένους πια προαίτιους δεσμούς της υπαρέθης της, με υπέρτατη ακόμα αρχή την υπακοή της εκάστοτε εξουσίας με όλες τις κατάρτες, της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης, της βίας, αποδεχόμενοι αυτοδημιουργούν το κορυφωμά της, του χαρι ΣΥΝΕΙΔΗΘΗ ανθρώπου...

Από τη μια μεριά πετράδια, διαμάντια, χρυσάφια, ασήματα, μπριγιάντια, μαργαρίτριά, χρήματα απόλαυσης της ζωής. Από την άλλη: Μζέρια, αθλιότητα, πόνος, δυστυχία και ζύλο, βία, απομόνωση, μοναξιά, καθήλωση, κρέμασμα, εξαφάνιση, τρόμος, ερμιμιά. Και κάπου ανάμεσα, αποδοχή ή αντίσταση, θάνατος ή επανάσταση.

Όταν τους έβγαλαν απ' τα πειθαρχία, για να τους κλειώσουν για πάντα στα κελιά του θανάτου, άκουγαν ακόμα πίσω τους τα τελεωτά λόγια της δίκαιης αναγκαστικής μέσης απ' τα σπινθηρά γρός αιχμαλώτου: Φτού σου, σκαμνέρι δέε υποστηρικτή των άδικων φονιάδων, φτού σου πόρνη κοινωνία των αφεντάδων... Φτού σου, φτού σου, φτού σου...

Ιωάννης Β. Πατρόπουλος
Αυτοί ζητούσαν από ένα υποταγή, και σου δίναν μια ζωή σκαμνί. Γέλασε, και με μια εδίαλυσε τον τρόμο που γύρω πτα... Επής απ' της ζωής τα όπλα στην αγκαλιά σου και γέμισες χαρά. Αυτοί σου έριξαν το θάνατο απ' όλες τις μεριές.

Και μεσ' στην πρώτη ευτυχία του αγάλιασες, τον σπικωσε υπλά τον σπριφονήριες, δεν τον άφησες να πέσει, εσθ' αυτόν ζητούσε.

Η κοινωνία που έχει σαν δονικό να την ξεσκίσει, να τη διαλύσει, να τη νηιοποιήσει, να την ξεβρακόκουν και να τη γαιώσει, μπορεί να βλέπει με φυσικότητα τους ίδιους τους δήμιους της, το κράτος και τη διαπλοκή, να ασκούν την πιο κτηνωδική βία ενάντια σε κείνους που αρνήθηκαν την ΥΠΟΤΑΓΗ και δέχθηκαν ΜΟΝΑΧΑ να σκαλίζουν και να ανηλεύουν το δρόμο για ανθρωπινή αξιοπρέπεια και κοινωνική ελευθερία, χωρίς τα παράσιτά της, τους εχθρούς της κοινωνίας, που ΕΙΝΑΙ το κράτος με όλα τα εγκληματικά όργανά του...

Νταχού-Κέρκυρας
18 του Φλεβάρη 1986

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΑΥΤΑΡΧΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

κότητας και αυτοδιάθεσης των μαθητών.

Στο χώρο της παιδαγωγικής όπως και σε κάθε άλλο χώρο επικίνδυνο για την κυριαρχία ιδεολογία οι ειδήμονες της πολιτικής θεολογίας δεν αφήνουν ίχνος ελευθερίας να ξεφυτίσει, τσακίζουν κάθε απόπειρα αυθορμητισμού, αυτιολογίας απαιτώντας υπακοή και πειθαρχία.

Το μόνο που ενδιαφέρει την άρχουσα τάξη είναι να επιδιώξει ένα ντεσπότισμα στις φόρμες και την πρακτική κατά τέτοιο τρόπο ώστε να βγαίνουν από τα σχολεία σοφολογιώτατοι και χρήσιμοι πολίτες, όχι ελεύθερα άτομα.

Το γεγονός αυτό το διαπιστώνει κανείς και από το πρόγραμμα μαθημάτων και δραστηριοτήτων. Το πρόγραμμα του αναχρονιστικού αυταρχικού σχο-

λείου βασίζεται στην αρχή ότι πρέπει να συμβάλλει αποφασιστικά και αποτυχεματικά στη διαμόρφωση «καλών πολιτών» που με τη σειρά τους θα συμβάλουν στην διαίωση της τεχνητής κοινωνικής αρμονίας. Για τούτο και το πρόγραμμα μαθημάτων είναι αυστηρά προκαθορισμένο. Η έμφαση δίνεται στα ακαδημαϊκά μαθήματα ενώ τα πρακτικά μαθήματα στερούνται κάθε ίχνος εμπειρικών παιδαγωγικών πειραματισμών. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει αναγκαστικά βασικές γνώσεις και ικανότητες -ανάγνωση γραφή και υπολογισμούς- φυσικές-βιολογικές επιστήμες, κοινωνικές επιστήμες, φυσική αγωγή κλπ. Αυτές οι γνώσεις και οι ικανότητες που παρέχει το πρόγραμμα μαθημάτων είναι αναγκαίες για κάθε μαθητή διότι

ΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

πρέπει να ζήσει σε ένα κόσμο που υπάρχει ανεξάρτητα από τη θέλησή του.

Το προγραμματισμένο μάθημα μπαίνει ώρα στην υπηρεσία ενός γενικού κοινωνικού τεχνοκρατισμού. Η κοινωνία τώρα ερμηνεύεται σαν ένα χειραγώγουμενο σύστημα στο οποίο σημασία έχει η μετάδοση γνώσεων ξεκομμένων μεταξύ τους από τη φύση. Τα προγραμματισμένα μαθήματα με προκατασκευασμένα διδακτικά και ωρολογιακά προγράμματα έρχονται σ' αντίθεση με τη ζωντάνια και τον αυθορμητισμό των μαθητών. Οι μαθητές συμπεριφέρονται ενεργητικά και κριτικά όταν μόνο αυτοί σε συγκεκριμένες καταστάσεις μπορούν να προγραμματίζουν και να ορίζουν τις ενέργειές τους. Μόνο με τη δοκιμή των δικών τους δυνατοτήτων μαθαίνουν σίγουρα και μέσα σ' ένα κλίμα φυσικότητας και όχι ενός τεχνητού περιβάλλοντος που θυμίζει στρατό και στρατώνες, φυλακές και ψυχιατρεία.

Το κύριο χαρακτηριστικό του εξουσιαστικού σχολείου είναι να αναπαράγει το διαχωρισμό δασκάλου/διδασκόμενου, ρόλοι για να εξασφαλίσουν με τη σειρά τους την υποταγή και την παθητικότητα. Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να χρησιμοποιούν αυταρχικούς τρόπους διδασκαλίας (παράδοση, κατευθυνόμενη και ελεγχόμενη συζήτηση στην τάξη κλπ) και να αποφεύγουν τον ελεύθερο παιδοκεντρικό διάλογο. Η χρήση της επαγωγικής μεθόδου πρέπει να είναι μια από τους κυριότερους τρόπους μάθησης των μαθητών. Τα γυμνάσματα (επανάλαμβανόμενες ασκήσεις) θεωρούνται πιο αποτελεσματικοί τρόποι για να αποκτήσουν καλές συνήθειες οι μα-

θητες στη στοιχειώδη εκπαίδευση ενώ στη μέση εκπαίδευση, προτιμούνται πιο επιστημονικοί τρόποι (διαλέξεις, παραδόσεις, κατευθυνόμενη συζήτηση). Η υποχρεωτική παρακολούθηση των μαθημάτων τόσο, όσο και οι εξετάσεις, τα καθημερινά διαγωνίσματα, η αξιολόγηση των μαθητών, ο διαμαθητικός ανταγωνισμός, η αστυνόμευση από το δάσκαλο-εξουσιαστή, η καταπεσμένη σεξουαλικότητα, συμβάλλουν αποφασιστικά στο μαρasmus της προσωπικότητας των μαθητών. Επίσης το σχολικό περιβάλλον με τα γραφεία γεμάτα χαρτιά, τις μελαγχολικές αίθουσες διδασκαλίας, τα παγερά εργαστήρια, τα άχαρα χρώματα των τοίχων και τους μακρυνούς διαδρόμους που θυμίζουν νοσοκομεία έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα του σχολείου. Ο σχολικός χώρος είναι αντιερωτικός και αντιαισθητικός και αποκλείει σύμφωνα αλλά και με περισσότερη ένταση απ' την εκπαίδευση

την συμμετοχή και το παιχνίδι. Ο χαρακτηρισμός «ανοιχτές φυλακές» για τα σχολεία είναι ένας τίτλος πραγματικότητας. Το σχολείο σ' αυτό το σημείο παίζει το ρόλο του μπάτσου και της νταντάς. Οι μαθητές που βγαίνουν από το εξουσιαστικό σχολείο είναι μιας ποιότητας, τους λείπει ο αυτοκαθορισμός και η ουσιαστική ελευθερία. Οι μαθητές σ' ένα τέτοιο σχολείο αποκόβονται από την καθημερινότητα και περιορίζονται σε μια αλλοπρόσβαλη «παδική χαρά» για να παίξουν τα δικά τους παιχνίδια μακριά από τους δρόμους και έξω από την πόλη στους απομονωμένους άχαρους πανεπιστημιακούς, σχολικούς χώρους.

Σε κοινωνίες μάλιστα με υψηλή τεχνολογία η εκπαιδευτική διαδικασία έχει σα σκοπό να κρατήσει μακριά τους «άχρηστους» και «πεισματάρηδες» νέους από τον υπερευαίσθητο κοινωνικό μηχανισμό. Και τούτο δεν είναι τυχαίο, γιατί μέσα στις αρμοδιότητες του σχολείου είναι να προωθήσει τους «καλούς» σε ανώτερες θέσεις (αφεντικά) ενώ τους «κακούς» σε κατώτερες (εργάτες) κάνοντας έτσι όχι μόνο επαγγελματικό, αλλά και κοινωνικό διαχωρισμό των μαθητών. Οι διδασκόμενοι νοιώθοντας αβεβαιότητα για το «ανθόσαρτο» επαγγελματικό μέλλον που τους επιφυλάσσεται (ανεργία, χαμηλές αποδοχές κλπ) προσπαθούν να πάρουν ένα πτυχίο για να κατοχυρωθούν. Να κατοχυρωθούν αντιμετωπίζοντας την υποβάθμιση σπουδών, τον αυταρχικό εκσυγχρονισμό της εκπαίδευσης, τις άχρηστες γνώσεις και να γίνουν μια μάζα διπλωματούχων ανέργων κι αυτοί με τη σειρά τους, όπως τόσες και τόσες χιλιάδες.

ποίησης και αγοραπωλησίας. Και ξεκινάμε από την επονομαζόμενη «παραπαιδεία» που ρουφάει τον ιδρώτα των εργαζομένων γονέων και φτάνουμε στη μόδα των πολυκαταστημάτων για το μαθητή, καθώς και στο απαιτούμενο σχολικό υλικό που αναγκάζεται να αγοράσει προκειμένου να γίνει ο αχθοφόρος της πιο μίζερης διαδικασίας: ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

- Ποτέ δεν αμφισβητείται η γνώση που μεταδίδεται
- Ποτέ δεν αμφισβητείται ο τρόπος μετάδοσης της γνώσης μέσα στην τάξη
- Σταδιοποίηση της μετάδοσης της γνώσης ώστε ποτέ να μην ταυτίζεται το αντικείμενο της ΓΝΩΣΗΣ με το δεδομένο γνωστικό αντικείμενο που προσφέρεται για μάθηση στις αλληπάλληλες σχολικές τάξεις
- Γνώσεις κατάλληλες για πνευματικό ευνουχισμό
- Εξουσιαστικά πρότυπα μίμησης
- Βιβλία με γνώσεις αναπαγωγής του συστήματος
- Ταμπέλες σπαρμένες παντού με μηνύματα προσαρμογής και υπακοής.
- Υπερβολική ώθηση προς την πατριδολατρεία, τον εθνικισμό και τον κοινωνικό ρατσισμό
- Δραστηριότητες και εκδηλώσεις με εθνικο-σωβινιστικό χαρακτήρα.
- Σωματική καταστολή (και με πνευματικές επιπτώσεις)
- Γυμναστική (με όλα τα στοιχεία που την ακολουθούν: στρατιωτικά παραγγέλματα, υπακοή του μυαλού-σώματος στην εξουσία του γυμναστή, αφαίρεση της πρωτοβουλίας στην κίνηση)
- Παρελάσεις (με κλεμμένα τα σώματα από την εξουσία).
- Χειροδικία σε μαθητές (έχει καταγγελθεί πάμπολλες φορές).
- Σημαντικότερος διαχωρισμός αγοριών και κοριτσιών στη γραμμή στην τάξη και στις σχολικές δραστηριότητες.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ;

Αντιμετωπίζοντας την κρατική πραγματικότητα στο χώρο της εκπαίδευσης και γενικότερα σε ευρύτερα κοινωνικά προβλήματα κρίνεται απαραίτητη η πα-

ρέμβαση, εντοπίζοντας και συνοψίζοντας τα σημεία της κοινής αγανάκτησης και οργανώνοντας τα χτυπήματα στα σημεία φθοράς (υπάρχουν παντού) του τόσο μισητού κράτους.

Η επαφή μας και ελευθεριακή οργάνωση των σχέσεών μας μέσα κι έξω από το σχολείο προϋποθέτει την προοπτική για:

- συντονισμένη προσπάθεια για αντιεξουσιαστική οργάνωση δασκάλων-σπουδαστών Παιδαγωγικών Ακαδημιών και μαθητών με συνδικαλιστική παρέμβαση στους μαζικούς χώρους.
- αμεσότερη έκδοση φυλλαδίου-εφημερίδας-μπροσούρας
- ενωτικό κάλεσμα για χτύπημα του εκσυγχρονιστικού Α-309 (και ειδικότερα του 15/66) σαν απόπειρα πρόσβασης στο συνδικαλιστικό χώρο.
- ανοιχτές συζητήσεις για την απόπειρα δημιουργίας αντιαυταρχικού δημοτικού σχολείου

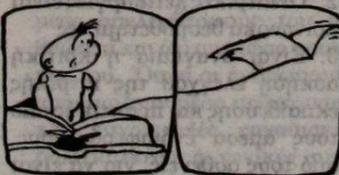
ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΩΝΤΑΣ ΠΟΤΕ ΟΤΙ: ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Μια κοινωνία δηλαδή, όπου ο άνθρωπος θα πραγματώνεται έχοντας νου και λογική να αντιλαμβάνεται και να εμπεδώνει στα αγαθά της γνώσης, ψυχής και πνεύμα ελεύθερο να φαντάζεται και να δημιουργεί και σώμα αυτοδιατιθέμενο και εναρμονιζόμενο σε εκλεκτές αισθήσεις. Και το παιδί μαζί με κάθε ηλικίας παιδί θα ζουν με ΑΓΑΠΗ και θα καρπώνονται τις γνώσεις σε σχολεία που δεν θα υπηρετούν ΚΑΝΕΝΟΣ αστού-κρατιστή τα συμφέροντα και ΚΑΝΕΝΟΣ γραφειοκράτη τις διαστροφές

ΑΡΝΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑ ΔΑΣΚΑΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Γ.Κ. μέλος της ομάδας Ρήξης της Παιδαγωγικής Ακαδημίας

* ΚΑΜΜΙΑ ΣΧΕΣΗ Η ΟΜΑΔΑ ΜΑΣ Μ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΙΘΑΝΟΝ ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑΤΕ

Μερικές φορές
να ξανατρέξω θα 'θελα
της συνοικίας μου τους δρόμους.
Και να ξαναβρώ θα 'θελα
εκείνη τη γενιά
που ανατράφηκε
με του Julius Fucik'
τη διάθηκη,
εκείνου που κάτω απ' την αγχόνη
έγραφε σε μας, για μας.

Τη γενιά
που ούσοωμη έτρεχε
στον Παπα-Τοέρβι
να τον παρηγορήσει
να παρηγορηθεί.

Εκείνη τη γενιά
που
άσπλη
τη σημαία άρπαξε
της αντίστασης
πριν η απαίσια μπουρζουαζία
την ανεμίσει...

Θα 'θελα να βρεθώ και πάλι
με τους κατατρεγμένους εργάτες
στη Σέλμπα και στη Βαλέτα
εκείνους του εργοστασίου «Κόκ-
κινο αστέρι»
τους απαλυμένους που ήξεραν
ν' αντέχουν
και να θυμούνται
εδώ θα τους ήθελα, τα χρόνια του
'50.

Νοσταλγία

Τέλος
να γειρώ θα 'θελα
στοχαστικός
στον κατάλογο που σου σφίγγει
την καρδιά
εκείνων που δεν υπάρχουν πια
και να κρυφτώ θα 'θελα
στην οδό Κιουζέλα
τον πιο άσχημο απ' τους δρόμους
της γειτονιάς μου.

Μ' ακόμα
να ξαναβρώ τις ρίζες
σ' αυτή τη γειτονιά
ρηχή όπως η ψυχή
πλατιά όπως η περηφάνια,
αγαπημένη
και θιασμένη
από κείνη τη γενιά
την πιο δυστυχομένη
την πιο σκληρή
την πιο αγαπημένη.

Μ' ακόμα
να ξαναβρώ
σ' όλη την οδό Κουνέο
να διασχίσω τη Στουρά, τη Ντόρα
κι όλη τη γειτονιά μου.

Θα 'θελα να δω
για μια φορά ακόμα
το παλιό σπίτι
με τ' αποχωρητήριο στον εξώστη
Για μια μόνο στιγμή
να ξαναβρώ
τα είκοσι μου χρόνια.
Εκείνον που πρώτος
μ' αποκάλεσε χωριάτη
κι ύστερα μου δίδαξε
πως το να είσαι απεργοσπάστης
είναι το πιο μεγάλο έγκλημα.

Μ' ακόμα
να ξαναβρώ
σ' όλη την οδό Κουνέο
να διασχίσω τη Στουρά, τη Ντόρα
κι όλη τη γειτονιά μου.

Μ' ακόμα
να ξαναβρώ
σ' όλη την οδό Κουνέο
να διασχίσω τη Στουρά, τη Ντόρα
κι όλη τη γειτονιά μου.

Μ' ακόμα
να ξαναβρώ
σ' όλη την οδό Κουνέο
να διασχίσω τη Στουρά, τη Ντόρα
κι όλη τη γειτονιά μου.

Sante Notarnicola
Guneo, 28 Αυγούστου 1985.

1. Τσέχος ήρωας της αντίστασης
εναντίον των Γερ-
μανών που τον κρέμασαν.

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΜΥΘΟΣ

Από τη στιγμή που ήρθε η οριστική ρήξη της Ιατρικής με τις κοινωνικές διεργασίες, άρχισε να οικοδομείται μια γνωστή για την ασθένεια (για το αντικείμενο της ιατρικής), ανεξάρτητα από τον ασθενή (υποκείμενο) και το πεδίο όπου δρα (και που μόνο μέσα από αυτή τη δράση γίνεται υποκείμενο) την κοινωνία.

Έχει απομείνει βέβαια η φιλοσοφική επίφαση κάθε ιατρικής τάσης που αντικαθρεφτίζει τις κοινωνικοοικονομικές δομές μέσα από τις οποίες γεννήθηκε η κάθε μια από αυτές. Ο κύριος διαχωρισμός των τάσεων είναι γνωστός: ΔΥΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ - καρτεσιανή σκέψη του ορθού λόγου, μηχανομορφισμός, καπιταλιστικές σχέσεις. ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ - θεοκρατισμός, πνευματισμός, κάθετες σχέσεις εξουσίας, δουλοκτησία.

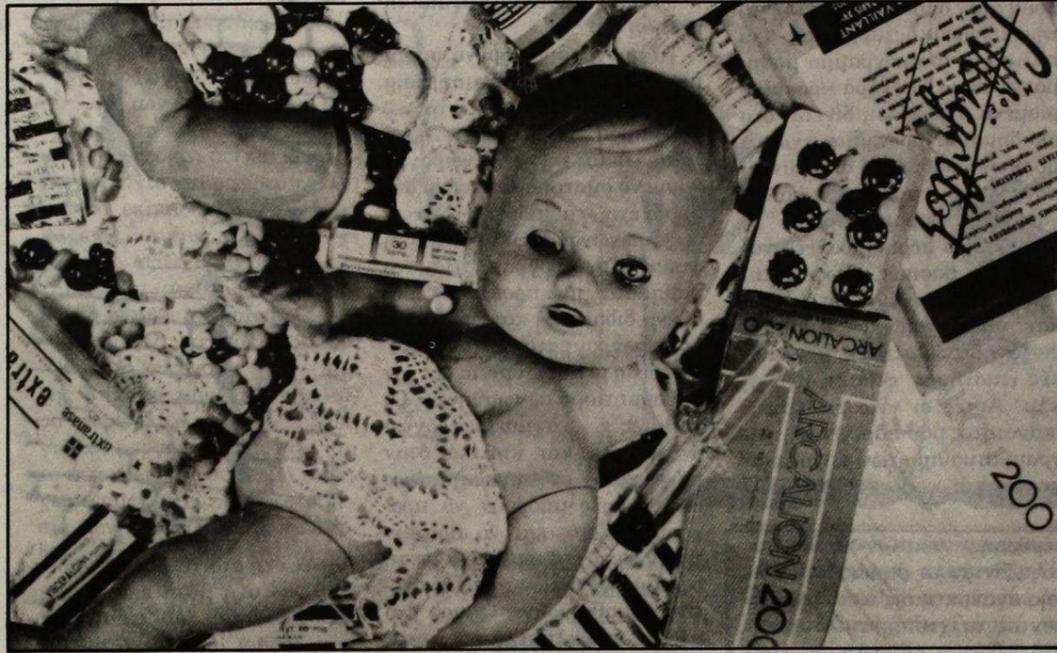
Όμως κάθε ιατρικό σύστημα αναφοράς που αποκλείει το κοινωνικό υπόστρωμα, ίσως ταιριάζει περισσότερο σε κατώτερους οργανισμούς και όχι στον άνθρωπο. Και είναι αλήθεια ότι το ανατομικοφυσιολογικό υπόστρωμα μπορεί να ερμηνεύσει τον μηχανισμό γέννησης ορισμένων ασθενειών και μάλιστα ακριβώς εκείνων που είναι γνωστές και παρατηρήσιμες και στα ζώα π.χ. λοιμώδεις ασθένειες (εύκολα αντιμετωπίσιμες), ενώ υπάρχει μια μεγάλη σειρά ασθενειών (ψυχασωματικές: αλλεργίες, κεφαλαλγίες, στομαχικές, εντερικές, καρδιοπάθειες = οι νόσοι των υπαλλήλων - ψυχικές: νευρώσεις, ψυχώσεις) που βρίσκονται σε συνεχή αύξηση, που δεν αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά και που οι κοινωνικές συνθήκες σίγουρα είναι καθοριστικές για την γέννησή τους.

Τελευταία βέβαια επιχειρείται ένας εμπλουτισμός της ιατρικής, μια αναγνώριση κάποιων κοινωνικών παραγόντων στη γέννηση των ασθενειών, που όμως απέχουν πολύ από το να θεωρούνται καθοριστικοί και επαρκείς ή το ίδιο ισχυροί όσο οι οργανικοί. Ανάλογα με την περίπτωση οι κοινωνικοί λόγοι που προτείνονται είναι όχι σοβαροί ή γελοίοι, και προτείνονται πάντα με κριτήριο την αφομοιωτική ικανότητα του όλου ιατρικού συστήματος και το πιθανό άλλοθι που του προσφέρουν.

Έτσι εξαφανίζονται από το δίπολο γιατρός-άρρωστος το «γιατί» και το «πώς» του αρρώστου από κοινωνιολογική άποψη, το «γιατί» και το «πώς» της δεδομένης ύπαρξης του γιατρού σε σχέση με τον άρρωστο από πολιτική, ψυχολογική και κοινωνιολογική άποψη (πώς να λειτουργήσει το placebo της επίσκεψης;)

Η ιατρική, ακάθεκτη συνεχίζει να επιμένει πως υπόθεση του γιατρού είναι να διατηρεί το ανατομικοφυσιολογικό υπόστρωμα του ατόμου αμετάβλητο απέναντι στις εξωτερικές αντιδράσεις.

Βέβαια οι απλοί άνθρωποι ρωτούν: (και τι έγινε; το ζήτημα εί-

ναί πώς τα ζούμε τα χρόνια μας, κάλιο λίγα και καλύτερα).

Τελικά η υγεία δεν πρέπει να εννοείται σαν το αντίθετο της αρρώστειας. **Η υγεία θα είναι μια πλαστή αστική σύλληψη όσο η κοινωνία συνεχίζει να νοσεί**, θα ταυτίζεται με μια παραμορφωμένη συνείδηση.

Η εξειδίκευση, η ενατικοποίηση, ο ανταγωνισμός και η ανταλλαγή που χαρακτηρίζουν την κοινωνία μας, σακατεύουν τον σύγχρονο άνθρωπο, τον μεταβάλλουν σε κάτι το τερατώδες, ενεργοποιώντας την πλαστή ανάπτυξη μιας μερικής επιδεξιότητας, θυσιάζοντας έναν ολόκληρο κόσμο παραγωγικών διαθέσεων και ενστίκτων, ακριβώς όπως στα κράτη του La Plata θυσιάζουν ένα ταύρο μόνο για το δέρμα και το λίπος του.

«Στον απόλυτα εχθρικό κόσμο τους, η αγάπη και η τρυφερότητα δεν έχουν καμιά θέση, όλοι ζουν σε ατιμόσφαιρα αμοιβαίας δυσπιστίας και σιωπής...» Το απομονωμένο άτομο είναι δημιούργημα ορισμένων κοινωνικών κανόνων. Ξέρουμε πως οι κανόνες αυτοί πρόκυψαν από τον κλονισμό της κοινωνικής οργάνωσης στα τέλη του Μεσαίωνα με την μεταρρύθμιση και την Αναγέννηση και πως έγιναν σπονδυλική στήλη της αστικής κοινωνίας των νεωτέρων χρόνων.

Πρόκειται για μια διομηχανική παθολογία. Πρέπει όμως συνεχώς να αποδεικνύεται ότι το να προκαλείται ασθένεια δεν είναι αναπήρωση, όταν αυτό οδηγεί σε κάποιο κέρδος.

Η διαδικασία της καπιταλιστικής παραγωγής όντας μια διαδικασία καταστροφής της ζωής, μια σπατάλη ανθρώπων, ανθρωπίνης εργασίας, έχει σαν προϋπόθεση και σαν αποτέλεσμα την αρρώστια, η οποία όμως καταλήγει να είναι ένα μπουμπραγκ (εάν πολλά άτομα είναι σοβαρά άρρωστα άρα ανάκτα να εργαστούν, δεν θα υπάρχει παραγωγή, άρα ούτε κέρδος) και γι' αυτό θα πρέπει να επιτεθεί στην ασθένεια, στην κατάλληλη στιγμή, με τα πλέον ακονισμένα όπλα που διαθέτει:

Σύστημα Υγείας (αυτό θα φροντίσει ώστε οι φαρμακευτικές και ιατροτεχνικές βιομηχανίες να πραγματοποιούν την υπεραξία τους)

Δικαιοσύνη-Αστυνομία (στην Ψυχιατρική).

Έτσι ο άρρωστος γίνεται αντικείμενο και μιας δεύτερης εκμετάλλευσης: περίπου το 35% από τον μισθό του πηγαίνουν με τη μορφή κοινωνικών ασφαλίσεων στο Κεφάλαιο μέσω θεσμών που ελέγχει το κράτος.

Τελικά οι μυς, τα νεύρα, η καρδιά μας, δεν μας ανήκουν. Οι λειτουργίες τους είναι προγραμματισμένες από τον καπιταλισμό, ακόμα και πριν την γέννησή μας, με σκοπό τη μέγιστη δυνατή εκμετάλλευση στα εργοστάσια υποταγής, την μισθωτή εργασία, το στρατόνα, την οικογένεια, το εκπαιδευτικό ή θεραπευτικό ίδρυμα.

... ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΟ ΠΕΤΑΤΕ (ή το θεραπεύετε)!!

Δεν αρκεί όμως η αποσπασματική πολεμική ή η κινητοποίηση ενάντια στον μεγαλογιατρό, την στρατιωτική έρευνα, τα κέρδη των ιατροφαρμακευτικών βιομηχανιών. Μπαίνει σαν πολύ σημαντικό και το **πρόβλημα του διπολου γιατρός-ασθενής**. Ακόμα και οι πιο προοδευτικές τάσεις υποστηρίζουν ότι εκείνοι που θα επιφέρουν τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις στα διάφορα Συστήματα Υγείας είναι το θεραπευτικό προσωπικό και οι μέλλοντες γιατροί. Η περίθαλψη και το «καλό» των ασθενών χρησιμεύει σαν προκάλυμα και άλλοθι των συμφερόντων των ειδικών. Εμφανίζονται σαν θεράποντες, ενώ οι άμεσα ενδιαφερόμενοι δεν έχουν λόγο. Και πάντα βέβαια οι γιατροί, οι νοσοκόμοι, οι φοιτητές Ιατρικής αποτελούν εξορισμού τους «υγείς». Οι ασθενείς θα πρέπει με τη βοήθειά τους, να αποκτήσουν ξανά την υγεία τους, για να γίνουν πάλι «υγείς» εργαζόμενοι μια πράξη δηλαδή ρύθμισης της ικανότητας για εργασία. Αν η αρρώστια αναγνωριστεί σαν προϋπόθεση

γής, και θα εργάζεται αντικειμενικά ενάντια στα ζωτικά συμφέροντα των ασθενών. Η ουσιαστική στροφή της ιατρικής λειτουργίας δεν μπορεί στην πράξη να γίνει, παρά μέσα από την αλληλέγγυα και ισότιμη συνεργασία με τους ασθενείς. Η κρίσιμη στιγμή αυτής της πρακτικής είναι η κοινωνικοποίηση των ιατρικών λειτουργιών, η κατάργηση του διπόλου, η αποδυνάμωση του φετίχ της πανεπιστημιακής γνώσης, η παύση των ρόλων.

Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα την κοινωνικοποίηση των ειδικών γνώσεων και εμπειρικού γιατρού. Ο συμπληρωματικός ρόλος που θα παίξουν γιατρός και ασθενής μαζί. Αυτή η διαδικασία συλλογικής μάθησης είναι επιτακτική τόσο για τον γιατρό όσο και για τον ασθενή, και δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο επάνω στη βάση της συνεργασίας και της ενσωμάτωσης του γιατρού μέσα στην κοινωνία των ασθενών.

ΑΣ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΡΟΛΟ (ή άπειρους ταυτόχρονα) ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΡΟΒΛΕΦΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ναι! Μια πρόκληση από τον γιατρό της αντίστασης του ασθενούς κατά των καταστροφικών κοινωνικών σχέσεων που δημιουργούν την αρρώστια. Γιατί, όσο οι τελευταίοι σέρνονται γύρω από τις δυσκολίες τους αντί να επιτίθενται άμεσα σε αυτές, δεν αλλάζει τίποτα.

(Ετυμολογική παρατήρηση: aggression=επίθεση, από το λατινικό agredi=πηγαίνω εμπρός).

Η εναλλακτική εμπειρία

Ας τα δούμε αυτά τώρα στην πράξη, ας δούμε το χρονικό μιας εναλλακτικής εμπειρίας αυτοοργάνωσης ασθενών, μιας εμπειρίας σύγκρουσης ανάμεσα σε μια ομάδα ψυχασθενών γιατρών και φοιτητών από τη μια και στο κράτος και την ακαδημαϊκή ψυχιατρική από την άλλη. Σίγουρα, απόρροια τωανατρεπτικών κινήσεων που σάρωσαν κατά τη δεκαετία του '60 ολόκληρο τον κόσμο, δυτικό και ανατολικό block. Αρχές του 1970, στη Χαϊδεμβέργη, 60 ψυχασθενείς της πανεπιστημ. κλινικής μαζί με τον Δρ. Χούμπερ και 2 ακόμα γιατρούς, σχηματίζουν τη Σοσιαλιστική Κολλεκτίβα Ασθενών (Sozialistisches Kollektiv Patient). Ο αυθορμητισμός σαν συστατική στιγμή της οργάνωσης. Στις 5 Φεβρουαρίου συγκαλείται η πρώτη γενική συνέλευση ασθενών στην ιστορία της Ιατρικής, που βάσει τα εξής 4 αφετηριακά σημεία:

1. Η αρρώστια καθορίζεται κοινωνικά
2. Οι ιατρικές λειτουργίες είναι κοινωνικά θεσμοθετημένες
3. Είναι αναγκαία η κριτική άσκηση ελέγχου της ιατρικής εκπαίδευσης και πρακτικής από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, από τους ασθενείς, για να είναι αυτοί κύριοι του εαυτού τους και να μπορούν να επιλέγουν

θεραπεία μέσα στα δημόσια ιδρύματα, για να γίνει πραγματικότητα το λαϊκό πανεπιστήμιο (=συλλογική ιδιοποίηση της επιστήμης, γνωστική και οικονομική αυτοδιαχείριση) για κατάργηση του διπόλου γιατρός-ασθενής.

4. Τα εργαλεία μιας θεραπείας προσανατολισμένης στις ανάγκες των αρρώστων δεν αποκτώνται με σπουδές ή σεμινάρια και συνέδρια, αλλά μέσα από τις καθημερινές συγκρούσεις με την πραγματικότητα των ασθενών, με την μιζέρια της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Η διεύθυνση της κλινικής δεν μπορεί να ανεχτεί φυσικά την ύπαρξη άρρωστων που χειραφετούνταν, οργανώνονταν και απαιτούσαν.

Την επόμενη της συνέλευσης ο Χούμπερ διώχεται από την κλινική. Μετά από 36 ώρες απεργίας πείνας των ασθενών, ο πρότανης υποχρεώνεται να ανακαλέσει την απόλυση και να θέσει στη διάθεσή τους, τις απαραίτητες υλικές προϋποθέσεις για τη συνέχιση της θεραπείας τους: δωρεάν φάρμακα, οικονομική βοήθεια, πανεπιστημιακές αίθουσες. Οι πανεπιστημ. αρχές αναγκάζονται να δηλώσουν ότι η Ιατρική Σχολή, δέχεται να μην έχει στην ευθύνη της τους αρρώστους. (Αυτό όμως ήταν

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΜΥΘΟΣ

μόνο ένας συμβιβασμός, ένας στρατηγικός ελιγμός)

Μετά 4 μήνες προσπάθειών εξουδετέρωσης, οι ασθενείς καταλαμβάνουν την πρωτανεία.

Το διοικητικό συμβούλιο ορίζει επιτροπή εμπειρογνομόνων για την εξέταση της προσάρτησης του SPK, στους πανεπιστημιακούς θεσμούς. Αυτοί αποφαινόμενοι υπέρ της θεσμικής προσάρτησης του SPK στο πανεπιστήμιο. Ακολουθεί λαοπολογία από τον τύπο, τη δικαιοσύνη και τις πανεπ. αρχές, η απόφαση χαρακτηρίζεται ως «ακρως παράνομη» και διατάσσεται έξωση. Μέχρι τον Ιούνιο του 1971 που γίνεται βίαιη εισβολή εκατοντάδων αστυνομικών με αυτόματα και σκυλιά, η κολλεκτίβα αριθμεί σε 500 ασθενείς και οι θεραπευτικές μέθοδοι και πρακτικές που ακολουθεί είναι:

1. Θεωρητική ζύμωση μεταξύ των ασθενών (χεγκελιανή διαλεκτική, μαρξιστική πολιτική, οικονομία και προοδευτικά στοιχεία της ψυχανάλυσης), ώστε να αναλυθεί η ασθένεια στα ποικίλα στοιχεία που την συνιστούν: πολιτικό, κοινωνιολογικό, φιλοσοφικό, οικονομικό, ψυχολογικό, βιολογικό.
2. Αρχή της συνεργασίας: οι απομονωμένοι ασθενείς, μεταβάλλονται μέσα στο SPK σε ενεργητικούς συνεργάτες. Καλούνται να αποκτήσουν δική τους γνώμη, και να κριτικάρουν άφοβα, σπάζοντας την σιωπή-καταδίκη τους.
3. Η κάθε προσωπική δυσκολία και ιδιαιτερότητα, το «σύμπτωμα», δεν αντιμετωπίζεται με αποσπασματικό τρόπο, θεωρείται ότι είναι στοιχείο που έχει αυθαίρετα αποσπαστεί από ένα γενικό πλαίσιο, που εξετάζεται με βάση την διάγνωση μιας θετικιστικής επιστήμης.
4. ατομική και συλλογική ζύμωση:

προηγείται η ατομική ζύμωση που γινόταν ανάλογα με τις ανάγκες και την συμφωνία των 2 παρτινέρ, μια ή περισσότ. φορές την εβδομάδα. Κάθε ασθενής που τελείωνε την ατομική ζύμωση, μπορούσε να αποκτήσει στο μέτρο των δυνατοτήτων του τις θεωρητικές βάσεις, ώστε στην συνέχεια να τεθεί στη διάθεση νέων ασθενών για συναντήσεις ατομικής ζύμωσης. Κατόπιν έμπαινε σε ομάδα (max 12 άτομα), όπου η ενεργοποίηση του και η ανάπτυξη της συντροφικότητας, δυνάμωνε πολύ την λειτουργία όλης της κολλεκτίβας. Υπήρχε κοινό ταμείο (όποιος μπορούσε έδινε 300 δρχ. την εβδομάδα) κάτω από συλλογική διαχείριση.

Το SPK λειτουργούσε σε 24ωρη βάση, ανά πάσα στιγμή υπήρχε δυνατότητα τηλεφωνικής σύνδεσης με έναν γιατρό, όποιος ερχόταν γινόταν αμέσως δεκτός. Τα άτομα που προσέρχονταν ήταν, μη εύποροι που δεν είχαν δυνατότητα θεραπείας σε ένα ιδιωτικό γιατρό, άνθρωποι που είχαν διωχτεί από κρατικά ιδρύματα, ή όσοι δεν ήθελαν να δεχτούν παραδοσιακή θεραπεία.

5. κοινωνική πρόνοια: προσφορά πρακτικής βοήθειας σε προβλήματα κατοικίας ή οικογενειακά προβλήματα (επισκέψεις στα σπίτια και συζητήσεις εκεί με τα μέλη), συμπλη-

ρωματικά μαθήματα σε μαθητές και σπουδαστές από φοιτητές της κοινότητας, συμβουλευτική βοήθεια. Έτσι, οι εσωτερικές λειτουργίες ζύμωσης του SPK μετασηματίστηκαν σε πολυστασιακή ζύμωση προς τα έξω, δημιουργώντας δίκτυα αυτοβοήθειας ασθενών, τα οποία συνεχίζουν να υπάρχουν σαν κίνημα μέχρι σήμερα.

Αυτό ήταν!

Λοιπόν, μπορώ να εννοήσω αυτό που λέγεται εναλλακτικό κίνημα, μόνο σαν μια κριτική στάση καθημερινής ανατροπής. Σαν Κριτικό Λόγο και Πράξη, που αναδυσκνείει συνεχώς νέα αιτήματα, μετασηματίζεται διαρκώς προς μια ουτοπική διάσταση χωρίς να παραγνωρίζει τις δυνατότητες της εποχής του. Και από τη στιγμή που η κοινωνία είναι ενοποιημένη, τα τμήματά της δεν μπορούν να κινηθούν αυτόνομα. Απομονωμένη η Εναλλακτική Ιατρική από τα υπόλοιπα κοινωνικά κινήματα αντιπαράθεσης, τελικά αποδυναμώνεται. Είναι κάτι ανάλογο με τον καταμερισμό εργασίας που στέρησε τον άνθρωπο από την πολυγλωσσία και την πολυπλευρικότητά του.

Η δεκαετία του '80 σημαδεύεται από νέες στρατηγικές του κράτους, στην κατεύθυνση πλεονάζοντος αυταρχισμού, αυτοματοποίησης και οργάνωσης του ελέγχου, θεσμικής απώλειας, ανασύνθεσης των κοινωνικών δεδομένων τις προηγούμενες μεθοδεύσεις. Τις προσαρμόζει στις νέες στρατηγικές. Και βέβαια από αυτά δεν μπορεί να ξεφύγει η Ιατρική.

Ενεργειακή φύση του ανθρώπου. Ναι! Αλλά που πάει αυτή η ενέργεια; Μέσα στο δωμάτιό μας; Εντάξει!

Στις στενές προσωπικές μας σχέσεις; Πάλι εντάξει!

— «Αυτός είναι ο μικρόκοσμός μας» θα μου πείτε!

Σύμφωνοι. Δεν μπορώ όμως να φανταστώ, πως θα μείνει ανεπηρέαστος από τον ατσάλινο μακρόκοσμο, πως δεν θα μολύνεται, πως θα γίνει όταν βγαίνουμε έξω να μπορούμε να αντισταθούμε και να αντιπαρεθεθούμε στις αυστηρά ορθολογικές, προγραμματισμένες, εξουσιαστικές δομές. Να μην αλλοτριωνόμαστε αργά και καθημερινά.

Και μια ερώτηση: Τι κάνει ένας γιόγκι όταν βρεθεί ανάμεσα σε δακρυγόνα και globes; Και πόσο θα τον βοηθήσει άραγε, το ότι εκείνο το απόγευμα έχει πανσέληνο. Μμ...

— Εδώ ο πρωταγωνιστής σηκώνει τα χέρια. Η λύση πρέπει να είναι ριζική και ολιστική —για να χρησιμοποιήσω έναν οικείο όρο—. Η διαμάχη μεταξύ των διαφορετικών τάσεων και συμφερόντων στην ιατρική, μεταξύ των ακαδημαϊκών και των εναλλακτικών, μεταξύ των ακαδημαϊκών και ακαδημαϊκών ή των εναλλακτικών και εναλλακτικών, είναι κάτι πολύ περιορισμένο, είναι μονάχα το δέντρο μέσα στο δάσος. Βλέπουμε το δέντρο και χάνουμε το δάσος.

Η γενικευμένη αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας που θα προέλθει από την αυτοοργάνωση όλων των κοινωνικών ομάδων σε συμβούλια με

αντιεραρχική αντιεξουσιαστική δομή, σίγουρα θα βοηθήσει και την θεραπευτική — αν δεν είναι από μόνη της ήδη μια θεραπεία ή καλύτερα ΜΙΑ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΛΗΨΗ

Ίσως τελικά το καλύτερο προληπτικό φάρμακο να είναι μια μικρή καθημερινή επανάσταση. Πάντως ο Τσε Γκε Βάρα ήταν ασθματικός. Ο Ερρίκο Μαλατέστα είχε έλκος. Πού χρόνος όμως να ασχοληθούν με αυτά. Και όλοι δέχονται πως τελικά τα κατάφεραν μια χαρά.

Στο Γαλλικό Μάη έλεγαν «Μη φοβάσαι να πεθαίνεις στα 30» (προσωπικά την θεωρώ κάπως μεγάλη ηλικία).

Ο Ιταλός ψυχίατρος F. Basaglia που κατόρθωσε να καταργήσει τον θεσμό του 'Ασυ-

λου για πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία, αντιμετώπισε εντελώς ατάραχος το γεγονός πως θα πέθαινε από όγκο στον εγκέφαλο. Δεν τον απασχόλησε στιγμή η διοπάθεια του καρκίνου.

Και επί τη ευκαιρία, ας δούμε μια μικρή αγγελία:

«Ζητούνται ψυχίατροι για το Ψυχιατρείο-Καιάδα της Λέρου. 1800 αζήτητοι, μερικοί από αυτούς αλυσσοδεμένοι, πολλοί γυμνοί, όλοι παραμορφωμένοι, περιμένουν, περιμένουν υπομονετικά... (μέχρις θανάτου έχουν πεθάνει 2.500 ως τα σήμερα εκεί).

Ειδική προσφορά: Πιθανός ξυλοδαρμός από τους 1000 ανθρωποφύλακες του 'Ασυλο-Εργοστασίου, που ζουν από αυτό».

Εναλλακτικές μέθοδοι ή επαναστατικές

Οι 2 μεγαλύτερες σχολές εναλλακτικών μεθόδων —ομοιοπαθητική και βελονισμός— θέλουν συνεχώς να υπογραμμίζουν εκτός των άλλων και τα εξής:

η μεν ομοιοπαθητική, ότι είναι θετική επιστήμη, που χρησιμοποιεί φάρμακα και περαρχεί 3 επίπεδα στον άνθρωπο,

ο βελονισμός, ότι δεν είναι τίποτα άλλο από την κινέζικη ιατρική που θεμελιώθηκε από τη δυναστεία των 5 φωτισμένων αυτοκρατόρων και που περαρχεί ανάλογα με την τότε κοινωνία το σώμα (καρδιά= αυτοκράτωρ περικάρδιο=πρεσβευτής που μεταφέρει την χαρά στους υπηκόους), που δεν βρίσκει καμιά διαφορά και αντένδειξη συνεργασίας με την ακαδημαϊκή που έχουν αρχίσει να ασχολούνται με αυτόν πανεπιστημιακά συγκροτήματα, που καταφέρνει, να φωτογραφίσει τα άυλα κανάλια.

Και οι 2 τονίζουν ότι πρόκειται για μια επανάσταση στο χώρο της Ιατρικής.

Δεν θέλω να επεκταθώ σε επιστημολογική ανάλυση για τη δομή των φυσικών επιστημών (πάντα υπόκεινται σε νομοτελίες που όταν διατυπώνονται, ανεξάρτητα από την φιλοσοφία που έχουν πίσω τους, και λαμβάνοντας σπάνια υπόψη κοινωνικές παραμέτρους αποσκοπούν στο να ελέγξουν ακόμα περισσότερο το άτομο παρά μάλλον να το αυτονομήσουν).

Όμως θέλω να επισημάνω κάτι που διαφαίνεται από το πιο πάνω φλερτ με τη ΔΥΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ. Είναι η συμμετοχή στον έλεγχο. Ο έλεγχος όμως πάνω στις κινήσεις, στα κινήματα, ακόμα και στις συγκινήσεις δεν λειτουργεί ίσως με βάση μια παγίδα; Παγίδα ψυχοσημειωτική για να πιάνει πρόσωπα ή και λύκους όπως στην Αμερική στο τέλος του 800 «Η απλοϊκή και τρομακτική γλαφυρότητα αυτής της παγίδας, είναι συνδεδεμένη με την ελκτική ικανότητα του λύκου στη γεύση του αίματος. Μια ματωμένη λεπίδα ενός μαχαιριού, αφήνεται να παγώσει μέσα στα χιόνια. Γλύφοντας το μαχαίρι ο λύκος, έκοβε την γλώσσα του χάνοντας αίμα. Έτσι, συνεχίζοντας να γλύφει το μαχαίρι με μεγαλύτερη λαιμαργία, έχανε ακόμη περισσότερο αίμα και πέθαι-

νε. Το αίμα του ζώου έφερνε κι άλλους λύκους που επιτίθονταν στο θύμα και ύστερα τρωγόντουσαν ματωμένοι, μεταξύ τους». Οι πρακτικές ή θεωρητικές αυτές μεταρρυθμίσεις, μπορεί μεν να αποτελούν αφετηρία αμφισβήτησης —που μάλλον μένει αφετηρία—, μπορεί να είναι μερικές φορές προοδευτικές δεν είναι όμως επαναστατικές, και ήδη έχουν αρχίσει να αφομοιώνονται από τις κυρίαρχες τάσεις, δίνοντας σε αυτές ένα πιο «ανθρώπινο προσώπιο», συντελώντας στο αυτοξέπερασμα που γίνεται μέσα στην κάθε επιστήμη. Ίσως μας βοηθάει να το δούμε αυτό, η ψυχανάλυση και οι ψυχοθεραπείες, σαν εναλλακτικές προτάσεις στην κλασσική ψυχιατρική:

Σήμερα έχουν γίνει μια μόδα για πολύ εκλεκτούς, αναπαράγουν θεσμούς όπως η μισθωτή θεραπευτική σχέση —και μάλιστα πολύ ακριβότερη σαν προοδευτική που είναι—, αναπαράγουν το δίπολο, η κλασσική ψυχιατρική αρχίζει να τις αποδέχεται, με αποτέλεσμα να παρατηρούνται σπαζοκεφαλίες του τύπου: φαρμακοδυναμική προσέγγιση στην ψυχανάλυση, συνδυασμός ηλεκτροσόκ και ψυχοθεραπείας, και άλλα. Και χωρίς να θέλω να θίξω ή να δημιουργήσω εντυπώσεις, υπενθυμίζω την συνεργασία σώματος του ψυχαναλυτικού γερμανόφωνου κόσμου με τον Γ' Ράιχ. **ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ή ΔΥΤΙΚΗ** ιατρική; **Η ΕΝΑ ΜΙΓΜΑ** τους; **Δυναστεία των φωτισμένων ή καπιταλιστικές ανταλλακτικές σχέσεις;**

Η σοσιαλισμός υπό όρους; Αλλού είναι το πρόβλημα λοιπόν!

Πολύ απλά: Ας μην αμυνθούμε μόνο ενάντια στις πέτρες των νεφρών μας, αλλά κυρίως ενάντια στην κοινωνική ευθανασία, που μας επιφυλάσσουν.

Τότε, ο έρωτάς μας γλυκά θα φουντώσει και θα πυρπολύσει την πραγματικότητα και τότε: **ρώτησε τα πέτρινα μάτια για εμένα** άκουσε μετά τις καυτές σου ανάσες από το χθεσινό σκοτάδι η ηχώ των προαιώνιων ψιθύρων, άρχισε να θρυμματίζει Τον θάλο του σιωπηλού δάσους λίγες ώρες πριν ένας παράφων ουρανός γεννήθηκε μέσα μας!

AIDS

H... ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
ΑΝΤΕΠΙΠΤΟΕΤΑΙ.

ΕΜΕΙΣ;;

Πολλά γράφτηκαν κι ακούστηκαν για τη νέα αρρώστια. Τη... «μάστιγα των ομοφιλόφουλων», τη... Θεία τιμωρία για όλους εμάς τους παραστρατημένους, που πιστέψαμε στον ελεύθερο έρωτα, παλέψαμε και παλεύουμε για μια ελεύθερη ανθρώπινη σεξουαλικότητα, χωρίς ενοχές, χωρίς σκοπιμότητες, απαγορεύσεις και μεθοδεύσεις από το εκάστοτε κατεστημένο, χωρίς όρια στο τέλος.

Και να που μετά τους τόσους σχετικούς αγώνες των δεκαετιών του '60 και του '70, αρχές του '80 η πουριτανική ηθική, η Αγία μονογαμική Οικογένεια κι η ιουδαιο-χριστιανική φασιστική αντίληψη για το ωραιότερο ανθρώπινο συναίσθημα, βρुकολάκιασαν κι ετοιμάζονται να πάρουν την ισοπεδιστική ρεβάνς.

Ξέρουμε ότι το AIDS είναι επικίνδυνο. Σίγουρα χρειάζεται προσοχή, και σήμερα ξέρουμε αρκετά πράγματα για να μπορούμε να προστατέψουμε τους εαυτούς μας απ' τον ιό που μίσησε τον έρωτα. Αλλά συνάμα ξέρουμε πολύ καλά ότι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για όλους μας δεν είναι αυτή καθ' αυτή η αρρώστια —της οποίας σύντομα το εμβόλιο θα έχει βρεθεί— αλλά η καλοστημένη γύρω απ' αυτό ιδεολογική επίθεση και προπαγάνδα από εκείνους, οι οποίοι θα είχαν πολλά οφέλη από την ακόμη μεγαλύτερη καταστολή της ανθρώπινης σεξουαλικότητας.

Άνθρωποι που εξερευνάτε ελεύθερα και στην πράξη όλο το πεδίο της σεξουαλικότητας σας, εμείς πρέπει να γίνουμε το εμβόλιο στην περίπτωση αυτή. Να συνεχίσουμε —με τις σχετικές προφυλάξεις— ανεπηρέαστοι να ικανοποιούμε το κυριότερο ανθρώπινο συναίσθημα, του οποίου η ελεύθερη ικανοποίηση είναι η βάση για την καθολική απελευθέρωση του κάθε ατόμου.

Καλούμε και όλους εσάς τους υπόλοιπους να γκρεμίσετε τα τείχη που έχετε ορθώσει μπρος στις επιθυμίες σας και ν' αρχίσετε να κάνετε ελεύθερα έρωτα είναι το μόνο που μας έμεινε μέσα σ' αυτή την εποχή της γενικευμένης παρακμής και μιζέριας, είναι ίσως η μόνη επανάσταση που όταν γενικευτεί δε θ' αποτύχει, αλλά και θ' αποτελέσει το απαραίτητο θεμέλιο για τη συνολική απελευθέρωση.

Στο κάτω-κάτω προτιμούμε να πεθάνουμε από έρωτα, παρά να ζήσουμε το φριχτό πυρηνικό χειμώνα...

Πολεμικοί εξοπλισμοί

Το άλλο πρόσωπο των «ειρηνόφιλων» απατεώνων

N A T O

Οι δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς γίνεται μια προσπάθεια να παρουσιαστούν στον ελληνικό λαό σαν ένα «αναγκαίο κακό» λόγω του κινδύνου που παραμονεύει από Ανατολάς. Τη φιλοσοφία αυτή καλλιέργησε στο έπακρο η «αλλαγή» και οι κυβερνήσεις της, παράλληλα μ' ένα ψεύτικο φιλερηνισμό για τον εντυπωσιασμό των μαζών.

Πραγματικά ποτέ καμιά κυβέρνηση δεν μίλαγε κάθε τόσο για ειρήνη και παράλληλα δεν ανέπτυξε σε τέτοιο βαθμό την πολεμική βιομηχανία πουλώντας την ίδια στιγμή τεράστιες ποσότητες όπλων και πυρομαχικών σε εμπόλεμους.

Η μεγαλύτερη απάτη όμως αφορά τον ίδιο το στρατοκρατικό μηχανισμό. Οι παροχές προς τους στρατοκράτες ξεπέρασαν κάθε όριο παροχών της δεξιάς και αυτό λέει πάρα πολλά. Πρόσφατα οι στρατοκράτες εξαιρέθηκαν και από τα μέτρα της λιτότητας, αποκτώντας νέα οικονομικά προνόμια μέσα στον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό. Τα τεράστια ποσά που δαπανώνται για το μηχανισμό αυτό καταβάλλεται προσπάθεια

να αποκρυβούν συστηματικά. Ελάχιστοι νούμερα έχουν γίνει γνωστά κι αυτά μ' αφορμή το σάλιο που ξεσηκώσε η περίφημη «αγορά του αιώνα». Έτσι είναι ακόμη και σήμερα απόρρητο το ποσοστό του εσωτερικού χρέους της χώρας αντιπροσωπεύουν οι πολεμικές δαπάνες. Είναι επίσης απόρρητο το μέρος των τοκοχρεωλυσιών που πληρώνεται κάθε χρόνο αντιπροσωπεύουν οι υποχρεώσεις για τη στρατιωτική βοήθεια που «λάβαμε» από τους μεγάλους συμμάχους - μας.

Η οικονομική επιβάρυνση του ελληνικού λαού για τη συντήρηση του στρατοκρατικού μηχανισμού είναι τεράστια, ακόμα και με αυτά τα δεδομένα των άλλων χωρών του ΝΑΤΟ. Ο ρόλος του μηχανισμού αυτού στη διατήρηση του εκμεταλλευτικού καθεστώτος είναι η βασική αιτία των τεράστιων βαρών που φορτώνεται ο ελληνικός λαός στο όνομα της δήθεν προώπισης της εθνικής του ανεξαρτησίας. Μια μικρή εικόνα αυτής της κατάστασης δίνουν τα στοιχεία του ΝΑΤΟ που ακολουθούν.

Τα αντίστοιχα έτη οι αυξήσεις για το σύνολο του ΝΑΤΟ (σε τρέχοντα δολάρια ΗΠΑ όμως) είναι: 6,5%, 4,5% και 8%. Παρόμοια είναι και τα ποσοστά για τις ΗΠΑ.

• Στον ΠΙΝΑΚΑ II δίνονται οι ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΣΑΝ ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΟΥ ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟΥ ΕΓΧΩΡΙΟΥ ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ σε τρέχουσες τιμές.

Είναι εντυπωσιακό αλλά και αληθινό. Η ειρηνική Ελλάδα δαπανά το μεγαλύτερο ποσοστό του προϊόντος της, από κάθε άλλη χώρα του ΝΑΤΟ, για πολεμικές δαπάνες. Στην περίοδο 1982-1985 ο μέσος όρος για την Ελλάδα είναι 6,8, για την Τουρκία 4,7, για τις ΗΠΑ 6,6 και συνολικά για τις χώρες του ΝΑΤΟ 5,3.

Σημειώνεται η μεγάλη αύξηση, κατά μια ποσοστιαία μονάδα, το 1984/83, για το ποσοστό της Ελλάδας.

• Στον ΠΙΝΑΚΑ III δίνεται το ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗ ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟ ΕΓΧΩΡΙΟ ΠΡΟΪΟΝ σε τρέχουσες τιμές καθώς και οι ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗ ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ, σε δολάρια ΗΠΑ αμφοτέρω, στις χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ.

Η Ελλάδα στο κατά κεφαλή εισόδημα προηγείται μόνο της Τουρκίας και της Πορτογαλίας ενώ παρουσιάζει τη δυσμενέστερη σχέση μεταξύ του κατά κεφαλή εισοδήματος και των κατά κεφαλή αμυντικών δαπανών.

TABLE II. DEFENCE EXPENDITURES AS PERCENTAGE OF GROSS DOMESTIC PRODUCT IN PURCHASER'S VALUES

Country	Average 1975-1984	1980	1981	1982	1983	1984	1985e
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
Belgium	3.3	3.4	3.5	3.4	3.3	3.2	3.3
Denmark	2.4	2.4	2.5	2.5	2.4	2.3	2.3
France (a)	4.0	4.0	4.2	4.1	4.2	4.1	4.1
Germany (b)	3.4	3.3	3.4	3.4	3.4	3.3	3.3
Greece	6.6	5.7	7.0	6.9	6.3	7.2	7.1
Italy	2.5	2.4	2.5	2.6	2.7	2.7	2.7
Luxembourg	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2	1.2	1.2
Netherlands	3.2	3.1	3.2	3.2	3.2	3.2	3.1
Norway	3.0	2.9	2.9	3.0	3.1	2.8	3.2
Portugal	3.6	3.5	3.5	3.4	3.4	3.3	3.2
Turkey	5.0	4.3	4.9	5.2	4.8	4.4	4.4
United Kingdom	4.9	5.0	4.8	5.0	5.3	5.3	5.4
NATO Europe	3.7	3.7	3.8	3.8	3.8	3.8	3.8
Canada	1.9	1.8	1.8	2.1	2.0	2.2	2.2
United States	5.9	5.5	5.8	6.4	6.6	6.5	6.9
NATO Total	4.7	4.4	4.7	5.1	5.3	5.3	5.6

• Στον ΠΙΝΑΚΑ V δίνεται ο αριθμός των ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ σε χιλιάδες (μόνο το στρατιωτικό προσωπικό) καθώς και το ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό) ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ.

Η Ελλάδα ανήκει στις χώρες του ΝΑΤΟ που αυξάνουν σταδιακά τις ένοπλες δυνάμεις τους. Από 186.000 ο στρατός το 1980 αύξησε τη δύναμή του κατά 20.000 ακόμη ως το 1985. Η μείωση της στρατιωτικής θητείας που έγινε τα χρόνια αυτά, όπως φαίνεται, δεν ήταν παρά ασήμαντη. Αντίθετα η μεγαλύτερη μείωση της δεν έχει καμιά επίπτωση στο αξιόμαχο που έτσι κι αλλιώς αυξάνει μέσα στα πλαίσια του ΝΑΤΟ.

Ενώ στην περίοδο 1982-1985 το κατά κεφαλή εισόδημα των Ελλήνων αυξήθηκε κατά 2,7%, οι κατά κεφαλή αμυντικές δαπάνες τους αυξήθηκαν κατά 5,3%. Ίδια είναι και η εξέλιξη στο σύνολο των χωρών του ΝΑΤΟ, οι κατά κεφαλή αμυντικές δαπάνες να αυξάνονται με διπλάσιο ποσοστό από την αύξηση του κατά κεφαλή εισοδήματος.

Παρατηρούμε λοιπόν ότι και η Ελλάδα ακολουθεί τα τελευταία χρόνια τη γραμμή του ΝΑΤΟ για μεγαλύτερη επιβάρυνση των πολιτών με πολεμικές δαπάνες. Αντίθετα στην Τουρκία παρά το ότι αυξήθηκε το κατά κεφαλή εισόδημα, το 1985/82, κατά 7,1% μειώθηκαν οι κατά κεφαλή αμυντικές δαπάνες κατά 0,1%!!!

TABLE V. ARMED FORCES

Country	Military only (thousands)						Total armed forces (b) as % of total labour force					
	1980	1981	1982	1983	1984	1985e	1980	1981	1982	1983	1984	1985e
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)
Belgium	108	109	110	109	107	108	2.8	2.8	2.8	2.8	2.7	2.7
Denmark	33	33	30	30	31	29	1.6	1.6	1.5	1.5	1.5	1.4
France (a)	575	575	578	578	571	563	3.0	3.0	3.0	3.1	3.0	2.9
Germany (b)	490	493	491	496	487	495	2.4	2.4	2.4	2.4	2.4	2.4
Greece	186	188	188	177	197	206	6.1	5.8	5.8	5.3	6.1	6.2
Italy	500	505	517	498	508	531	2.4	2.5	2.5	2.4	2.4	2.5
Luxembourg	1	1	1	1	1	1	0.8	0.8	0.8	0.9	0.9	0.9
Netherlands	107	108	106	104	103	103	2.5	2.4	2.3	2.2	2.2	2.1
Norway	40	39	41	41	39	41	2.6	2.5	2.6	2.6	2.5	2.5
Portugal	88	88	89	93	100	101	2.3	2.3	2.3	2.4	2.6	2.6
Turkey	717	741	769	824	815	825	4.4	4.5	4.6	4.8	4.7	4.6
United Kingdom	330	341	334	333	336	335	2.2	2.2	2.1	2.1	2.0	2.0
NATO Europe	3175	3221	3252	3285	3296	3338	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8
Canada	82	81	82	81	82	83	1.0	1.0	1.0	1.0	1.0	1.0
United States	2101	2168	2201	2222	2244	2289	2.9	2.9	2.9	2.9	2.9	2.9
NATO Total	* 5358	5469	5535	5588	5622	5709	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8	2.8

Notes: (a) France is a member of the Alliance without belonging to the integrated military structure; the relevant figures are indicative only. (b) Military and civilian personnel. (c) Estimate.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ ΜΙΑΣ ΝΑΤΟΪΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ: ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Σύμφωνα με την Υπηρεσία Τύπου του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (ΟΤΑΝ/ΝΑΤΟ, 1110 Bruxelles Telephone: 241 00 40 - 241 4400 - 241 44 90) τα στοιχεία που αφορούν τις πολεμικές δαπάνες των χωρών-μελών της και περιλαμβάνονται στο υπ' αριθμό M-DPC-2(85)25 Δελτίο Τύπου της 3ης Δεκεμβρίου 1985 είναι τα ακόλουθα:

• Στον ΠΙΝΑΚΑ I δίνονται οι ΣΥΝΟΛΙΚΕΣ ΑΜΥΝΤΙΚΕΣ ΔΑΠΑ-

ΝΕΣ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΝΑΤΟ σε τρέχουσες τιμές και σε εκατομμύρια του νομίσματος της κάθε χώρας.

Για την Ελλάδα παρατηρεί κανείς μια αύξηση της τάξης του 9,7% το 1983/82 σε τρέχουσες δραχμές. Το 1984/83 η αύξηση είναι της τάξης του 40,5%!!! ενώ για το 1985/84 η

αύξηση υπολογίζεται ότι θα είναι 18,3%.

TABLE I. TOTAL DEFENCE EXPENDITURES OF NATO COUNTRIES (Current prices)

Country	Currency Unit (Billion)	Actual													Forecast
		1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995		
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)	
Belgium	Belgian Franc	5273	20707	70699	81488	89480	99726	106472	115754	125689	132127	138853	141676	155668	
Canada	Canadian \$	372	1771	3127	3589	4124	4862	4825	5499	6289	7655	8086	9320	10263	
Denmark	Danish Kroner	360	885	5310	5714	6362	7094e	8045	9177	10301	11669	12574	13045	13750	
France (a)	Franc	4787	11710	55812	63899	73779	85175	96439	111672	129706	148021	165029	176638	185242	
Germany (b)	DM	...	6287	37589	38922	40184	43019	45415	48518	52193	54234	56494	57274	59737	
Greece	Drachme	1630	3828	45936	54963	67739	77861	89791	96975	142865	176270	192390	217922	321722	
Italy	Lira(*)	301	543	3104	3608	3533	5301	6468	8203	9868	12294	14400	16433	18059	
Luxembourg	Lux. Franc	112	565	836	983	1029	1154	1242	1534	1715	1893	2104	2234	2311	
Netherlands	Gulden	680	1583	7719	7662	9097	9146	10106	10476	11962	12149	12765	12855	12855	
Norway	Norw. Kroner	370	1141	4771	5333	5934	6854	7362	8242	9468	10956	12395	12688	15431	
Portugal	Escudo	1919	2100	19698	18845	22082	27354	34343	43440	51917	63817	76765	92009	111522	
Turkey	Lira	556	934	37900	30691	49790	66239	93268	105656	313067	447790	556738	803044	1198125	
United Kingdom	£ Sterling	779	1569	5165	6132	6810	7616	9029	11510	12144	13849	15952	16923	18712	
United States	US \$	13903	42786	80948	91013	100925	109247	122279	139381	162888	195390	217198	237052	266442	
Area (Total)															
NATO Europe (c)	US \$	4638	11755	59439	59911	69933	76695	82207	107625	97561	94996	92566	86818	83559	
North America	US \$	13975	44607	94023	94653	104802	113334	126358	143694	175323	202595	223759	244248	274181	
NATO Total (c)	US \$	18613	56362	153462	154564	167735	190019	214005	251319	272984	297191	316425	311066	357740	

TABLE III. GROSS DOMESTIC PRODUCT IN PURCHASER'S VALUES AND DEFENCE EXPENDITURES PER CAPITA, IN US \$ (a)

Country	Gross Domestic Product per Head					Defence Expenditures per Head						
	1980	1981	1982	1983	1984	1980	1981	1982	1983	1984	1985e	
(0)	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)
Belgium	8112	8005	8093	8126	8300	8441	270	273	272	272	273	289
Denmark	10559	10471	10776	11013	11445	11813	265	267	266	269	266	269
France	9302	9293	9409	9434	9522	9568	375	388	390	396	393	390
Germany	10606	10589	10503	10646	10963	11262	358	369	367	371	371	379
Greece	3617	3572	3544	3535	3604	3640	205	249	245	223	260	258
Iceland	11386	11326	11344	10642	10839	10786	-	-	-	-	-	-
Italy	8339	8340	8292	8245	8387	8328	160	159	163	167	171	174
Luxembourg	9060	8990	9037	9219	9422	9585	100	105	109	112	113	117
Netherlands	9483	9352	9180	9232	9352	9492	281	291	296	296	305	305
Norway	12813	12884	12953	13333	13870	14072	374	383	397	411	391	452
Portugal	2008	2011	2063	2047	1998	2018	71	71	71	69	65	65
Turkey	1027	1027	1055	1070	1111	1130	54	54	55	52	50	51
United Kingdom	7773	7676	7823	8079	8203	8482	396	402	422	429	442	452
NATO Europe	7279	7232	7239	7296	7426	7561	270	276	280	282	285	289
Canada	13163	13522	12781	13010	13488	13775	235	240	248	263	281	285
United States	13927	14257	13696	13967	14832	15081	786	820	875	926	970	1040
NATO Total	10144	10271	10030	10187	10633	10829	473	491	515	538	558	589

Στο τρίμηνο του ΠΙΝΑΚΑ που δίνει την αναλογία Ενόπλων Δυνάμεων και εργατικού δυναμικού, το ποσοστό της Ελλάδας είναι σταθερά διπλάσιο του μέσου όρου των χωρών του ΝΑΤΟ. Γίνεται φανερό το

εξαιρετικά μεγάλο βάρος που σηκώνει για την κοινωνία ο στρατοκρατικός μηχανισμός και την απάτη των στρατοκρατών για την μη δυνατότητα ουσιαστικής μείωσης της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας.

Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

«Δολοφονήθηκε ο Πρόεδρος της Χαλυβουργικής Δ. Αγγελόπουλος - Το εργατικό κίνημα στόχος των εκτελεστών».
Τίτλος του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ (9.4.86)

Οι αναγνώστες του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ, αλλά και οι εργαζόμενοι γενικά, έχουν πια πληροφορηθεί πως οι Πρόεδροι και οι ηγέτες των επιχειρήσεων είναι αναπόσπαστα μέλη της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος. Ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ και οι θεωρητικοί φωστήρες του ΚΚΕ φαίνεται πως, ύστερα από βαθυστόχαστες αναλύσεις και μελέτες για την «παράπη ανάντι της μαρξιστικής θεωρίας» τους -όπως γράφουν συνήθως- κατέληξαν στο συμπέρασμα πως οι επιχειρηματίες έχουν τη θέση τους στο εργατικό κίνημα. Έχουν, δηλαδή, πάψει να είναι εκμεταλλευτές, ληστές της εργασίας των άλλων και του «εθνικού πλούτου»,